

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

จินตนา ชอบแต่ง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

จินตนา ชอบแต่ง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

A STUDY ON ABILITY IN WRITING REGULAR WORDS WITH “A” SHORT VOWEL SOUND OF STUDENTS WITH LEARNING DISABILITIES USING WORD WRITING SKILL DRILLS

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN SPECIAL EDUCATION
OF GRADUATE SCHOOL SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2013

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

A STUDY ON ABILITY IN WRITING REGULAR WORDS WITH “A” SHORT VOWEL SOUND OF STUDENTS WITH LEARNING DISABILITIES USING WORD WRITING SKILL DRILLS

ผู้วิจัย

นางจินตนา ชอบแต่ง

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชร จิวพัฒน์กุล) ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ดร.ปริดา เบญจการ)

.....กรรมการและเลขานุการหลักสูตร
(ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.นัทธี บุญจันทร์)

.....กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ
ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

ผู้วิจัย

นางจินตนา ชอบแต่ง ปีการศึกษา 2556

ปริญญา

ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวพัฒนกุล

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.ปรีดา เบ็ญการ

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ
ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ
และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกดตรงมาตราของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ กลุ่มตัวอย่าง
เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ภาคเรียน 2
ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง จังหวัดสงขลา จำนวน 6 คน ได้มาโดยการเลือก
แบบวิธีเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะการเขียนคำ แผนการจัดการเรียนรู้ และ
แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อยู่ในระดับดีมาก และ 2) หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถ
ในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราสูงกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

ThesisTitle	A study on ability in writing regular words with “a” short vowel sound of students with learning disabilities using words writing skill drills.
Researcher	Mrs. Jintana Chobtaeng Academicyear: 2013
Degree	Master of Education Program in Special Education
Advisors	1. Assistant Professor Dr.Patcharee Chewpatanagul 2. Dr.Preeda Benkarn

Abstract

This research aimed to study the student ability in the “a” compound word with regular-spelled. Thai words of learning disabilities by using word writing skill drills in before and after used the skill drills. The research used purposive sampling which came from the student who studied in semester 2 academic year 2012 in Ban Kwan So School, Amphore Kwannieng, Prathomsuksa Songkhla Education Service Area Office 2. By choosing six Learning Disabilities (LD) students who were given the word writing skill drills and they will thought together with the “a” compound word with regular-spelled in Thai. This research used descriptive statistics including: mean, SD, and the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test.

This research found that the abilities in the “a” compound word with regular-spelled. Thai words of learning disabilities was in good level and the abilities in the “a” compound word with regular-spelled Thai words of learning disabilities with word writing skill drills was significantly higher than before using it at .05 level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือแนะนำและให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชร จิวพัฒนกุล ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและประธานกรรมการบริหารหลักสูตรการศึกษาพิเศษ ดร.ปรีดา เบ็ญการ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ กรรมการและเลขานุการหลักสูตรที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้แนวคิดวิธีการคำแนะนำตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ แนวคิดและตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ซึ่งทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาที่ได้ถ่ายทอดความรู้แนวคิดระเบียบวิธีวิทยาทางการศึกษาพิเศษเป็นอย่างดีตลอดเวลาที่ศึกษา

ขอขอบพระคุณ นายวัลลภ สุวรรณชาติ ศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สงขลา เขต 2 นายไสว หนูนง ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดคงคาดี นางสาวนพร จูทอง ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านห้วยลึก นางขวัญเรือน อรุณรัตน์ ครูชำนาญการพิเศษ วิชาภาษาไทยและนางมาลี เพชรตีบ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนหารเทิงสี่ประชาสรรค์ ที่กรุณาสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้การแนะนำเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณนายพนพร จันทวงศ์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านควนโศ คณะครู นักเรียน ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลและขอขอบคุณนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆในสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย และกัลยาณมิตรทุกท่านที่ไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมดที่คอยช่วยเหลือเป็นกำลังใจ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่ บิดา มารดา บุรพจารย์ ที่ให้ความรักความห่วงใยตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

จินตนา ชอบแตง

ตุลาคม 2556

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ในการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ	23
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	35

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
แบบแผนการวิจัย	52
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	53
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	56
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	58
 บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	 61
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	61
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
 บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	 65
สรุปผลการวิจัย	66
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะ	68
 บรรณานุกรม	 70
ภาคผนวก	79
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	80
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	82
ภาคผนวก ค การหาคุณภาพเครื่องมือ	88
ภาคผนวก ง เครื่องมือในการวิจัย	92
ประวัติผู้วิจัย	145

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 กำหนดการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้	57
2 เกณฑ์การประเมินผลความสามารถการเขียนคำ จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน	58
3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับเพศ อายุ ระดับเชาวน์ปัญญา (IQ)	62
4 ความสามารถด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อน-หลังการทดลอง โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ	63
5 คะแนนความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนบ้านควนโส โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	64
6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา	89
7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้	90
8 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อสอบวัดความสามารถในการเขียนคำ ที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	91

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7
2 แบบแผนการทดลอง	52

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งล้ำค่าที่แสดงความเป็นชาติไทย โดยใช้เป็นสื่อในการแสดงความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์ที่น่าภาคภูมิใจอันควรแก่การทำนุบำรุง ส่งเสริม อนุรักษ์และสืบทอดให้คงอยู่ชาติตลอดไป ตามที่ ดวงใจ ไทยอนุญ (2543: 1) กล่าวว่า “ภาษาไทย มีความสำคัญ เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในชาติ เป็นสื่อในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นปัจจัยก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นไทยร่วมกัน นำมาซึ่งความสามัคคีของคนในชาติ เป็นเครื่องมือ ช่วยในการศึกษาวิชาต่าง ๆ เป็นเครื่องมือช่วยในการประกอบอาชีพ ช่วยให้คนรู้จักคิดพิจารณาเหตุการณ์ และปัญหาต่าง ๆ สามารถแก้ปัญหาได้ เป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิตมีลักษณะเฉพาะของภาษาไทย ที่ต้องศึกษา ใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งสวยงาม ช่วยให้กิจกรรมต่าง ๆ สัมฤทธิ์ผลอย่างมีประสิทธิภาพ หากสามารถใช้ภาษาได้ดีช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของคนและทำให้สามารถแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อ เสริมปัญญาได้ตลอดชีวิต”

การเขียนนับว่าเป็นทักษะขั้นสูงสุดในกระบวนการทางภาษา เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษรแทนคำพูด เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน และการเรียนการสอนเกือบทุกวิชา ต้องอาศัยการเขียน เพื่อบันทึก ดังนั้น การเขียนจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการสื่อ ความหมายที่คงทนเป็นหลักฐานดีกว่าทักษะอื่น (ผดุง อารยะวิญญู, 2544: 81) กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของการเขียนไว้ คือ มาตรฐาน ท. 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูล สารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ หลักสูตรกำหนดไว้ว่า เมื่อผู้เรียนจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถเขียนสะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยคได้ (กระทรวงศึกษาธิการ: 2552)

ปัญหาในด้านการเขียน ซึ่งส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดคำ เด็กชั้นประถมศึกษาส่วนมาก ยังเขียนสะกดคำผิด สาเหตุเพราะเด็กไม่ได้รับการฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธีและเพียงพอ (ประทีป แสงเปี่ยมสุข, 2538: 53) และเด็กมักเขียนตามเสียงที่สะกดคำโดยไม่เข้าใจว่ารูปของสระในภาษาไทย เมื่อมีตัวพยัญชนะมาสะกดท้ายคำ สระบางตัวอาจเปลี่ยนรูป บางตัวลดรูป บางตัวยังคงรูปเดิม

นักเรียนอาจสะกดคำได้แต่ไม่เข้าใจหลักการเปลี่ยนรูปของสระ จึงเขียนสระในรูปเดิม ทำให้เขียนคำผิด การเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธีและการเข้าใจหลักของสระที่มีทั้งคงรูปเดิม ลดรูป และเปลี่ยนรูปบางตัว จึงเป็นหลักพื้นฐานสำคัญในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ (นภคณ จันทร์เพ็ญ, 2542: 11) สามารถนำไปสู่ การเขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเขียนเรียงความ ข้อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552: 45-46) นอกจากนี้การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธียังเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำไม่ได้ เด็กไม่สามารถเข้าใจเรื่องจากผู้อื่น และแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองได้ กล่าวคือ สื่อสารไม่ได้นั่นเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากของการเขียน เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียตั้งแต่เริ่มเขียนคำเพื่อช่วยให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และช่วยให้เด็กใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง (วรรณิ โสมประยูร, 2544: 156)

การสอนเขียนอย่างถูกวิธีเป็นการแก้ปัญหาการเขียนที่ดี เพราะหากเริ่มสอนการเขียนอย่าง ถูกวิธีแล้ว ย่อมช่วยให้นักเรียนนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้โดยแท้ ปัญหาสำคัญที่เด็กต้องการแสดงออก ทางการเขียนก็คือ สามารถเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตามเจตนา จึงนับเป็นจุดเริ่มที่ควรเสริม แก้ไข ให้เด็กสามารถสะกดคำตามที่ต้องการเขียนได้ (บันลือ พลฤกษ์วัน, 2535: 26) ทักษะการฝึกเขียนสำหรับ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้นเป็นเรื่องที่ยาก ครูผู้สอนจะต้องมีบทบาทสำคัญในการใช้เทคนิค วิธีการสอน ใช้สื่อภาพ ใช้สิ่งเสริมแรง เพื่อให้เด็กได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะในด้านการเขียน สะกดคำเพราะนักเรียนเหล่านี้ไม่เข้าใจ และสะกดคำไม่ได้ อาจมีสาเหตุมาจากการจำจากสายตา (มองเห็นตัวอักษร หรือคำแล้วแต่จำคำหรือตัวอักษรไม่ได้) การจำจากการฟัง (ได้ยินแล้ว แต่จำสิ่งที่ได้ยินไม่ได้) การจำแนกทางสายตา (เห็นคำแล้วบอกไม่ได้ว่าเหมือนและแตกต่างกันอย่างไร) การจำแนกเสียง (ได้ยินแล้วแต่บอกไม่ได้ว่าครูพูดคำใด โดยเฉพาะคำที่มีเสียงสระใกล้เคียงกัน) และการใช้กล้ามเนื้อมือ การสอนเขียนจึงต้องเริ่มการสอนสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 รวมทั้งฝึกการเขียนให้ถูกต้องตามหลักภาษา (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 24)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีความผิดปกติของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Process) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษา การพูดหรือการเขียน ทำให้เด็กที่มีความผิดปกติดังกล่าว ด้อยความสามารถในการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน หรือการคำนวณทางคณิตศาสตร์ แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อื่นเนื่องมาจากความบกพร่อง ทางสายตา ความบกพร่องทางการได้ยิน ความบกพร่องทางด้านร่างกาย ความบกพร่องทางสติปัญญา การด้อยโอกาสทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม และผดุง อารยะวิญญู (2544: 2-23) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นี้มักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับ และไม่สามารถจำรายละเอียดต่าง ๆ

ได้เท่ากับเด็กปกติ ทั้งหลักการเปลี่ยนรูปของสระอะ เมื่อคำมีตัวสะกดมาต่อท้ายรูปสระอะ (-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนคำได้ถูกต้อง ปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของเด็กที่พบนั้นมีความแตกต่างกันออกไป เด็กบางคนไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เขียนตัวอักษรไม่เป็นตัว เด็กบางคนเขียนตัวอักษรอ่านยาก บางคนเขียนได้สวยงาม แต่เขียนไม่ถูกต้อง หรือบางครั้งอาจมีการเขียนตกหล่น หรือผิดเพี้ยนไป ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียนพยัญชนะ สระ จึงเขียนคำไม่ได้ เขียนเรียงลำดับเรื่องราวไม่ได้เป็นต้น

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 82-83) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มักมีปัญหาที่แตกต่างกัน แนวทางการจัดการศึกษาเพื่อช่วยเหลือหากพบว่าเด็กมีปัญหาใดควรฝึกทักษะที่เป็นปัญหานั้นก่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ มีวิธีสอนหลายวิธี เช่น วิธีการตั้งกฎ (Rule-Based Instruction) โดยครูพยายามตั้งกฎเกณฑ์ให้แก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อให้สะดวกแก่การจดจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ควรคำนึงถึงหลักภาษาเป็นสำคัญ และจะช่วยให้เด็กสะกดคำได้ง่ายขึ้น วิธีการใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน (Multisensory Approach) คือ การใช้ทั้งการฟัง การใช้สายตา และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน วิธีการสะกดคำตามครู (Imitation Method) โดยครูพูดไปด้วยว่าคำนั้นประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะ และสระใดบ้างแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามครูทุกประการ วิธีการกำหนดคำ (Word Lists) โดยครูเขียนคำยากลงบนกระดาน ครูให้เด็กลอกคำเหล่านั้นลงสมุด ครูให้เด็กฝึกสะกดคำเหล่านั้นปากเปล่าและเขียนสะกดคำด้วยตนเอง นอกจากนี้ผดุง อารยะวิญญู และ สุวิทย์ พวงสุวรรณ (2554: 77) ยังได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดคำไว้หลายวิธี เช่น การฝึกฟัง (Auditory Perception) เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ทั้งพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) เมื่อเข้าใจระบบเสียงในภาษา และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงพยัญชนะ แล้วจึงลงมือฝึกการสะกดคำหรือการฝึกจำทั้งคำว่า แต่ละคำประกอบด้วยพยัญชนะ สระใดบ้าง รวมทั้งการใช้ประสาทรับรู้หลายด้าน (Multisensory Method) โดยผ่านการฟัง การใช้สายตา การสัมผัสและการดมกลิ่น การรับรู้ที่นำมาใช้ในการสอนสะกดคำ และการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center) ซึ่งประกอบด้วยหนังสือและคำศัพท์ต่าง ๆ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ครูจะต้องสอนให้เด็กได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอเพื่อให้เกิดความชำนาญในการเขียนได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว การจัดการเรียนการสอนครูจะต้องให้โอกาสเด็กเป็นผู้แสดงโดยลงมือฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองให้มากที่สุด ครูเป็นผู้วางแผนทางในการจัดกิจกรรมให้คำแนะนำที่ถูกต้อง มีกลวิธีในการสอนจัดกิจกรรมหลายรูปแบบ และชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ และฝึกทักษะนี้บ่อย ๆ ตามกฎแห่งการฝึก (Law Of Exercise) ของธอร์นได (Thorndike 1992 อ้างถึงใน วัฒนา เสนนอก, 2550: 60) กล่าวว่า สิ่งใดกระทำบ่อย ๆ หรือมีการฝึกซ้ำสม่ำเสมอ ๆ ย่อมทำสิ่งนั้นได้ดี และนานคงทนถาวร สิ่งใดขาดการฝึกฝนย่อมทำสิ่งนั้นได้ไม่ดี และ

จะค่อย ๆ สืบเลือนหายไปในที่สุด สื่อการเรียนการสอนที่จะช่วยในการจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น สื่อต้องมีลักษณะที่เร้าความสนใจ เริ่มจากกิจกรรมง่าย ๆ ไปสู่กิจกรรมยาก เพราะนักเรียนเหล่านี้มีข้อจำกัดในเรื่องการเรียนรู้ คือ มีข้อจำกัดในการจำ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ฝึกซ้ำทบทวนบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดทักษะการจำ และสามารถนำไปใช้ได้ สื่อการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็กเหล่านี้ต้องเป็นสื่อเป็นรูปธรรม ที่ผู้เรียนสามารถลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง มีรูปแบบของกิจกรรมที่วางไว้อย่างเหมาะสม ทำให้ผู้เรียนทบทวนได้ด้วยตนเอง และสามารถทำซ้ำได้บ่อยครั้ง ตรวจสอบผลได้ด้วยตนเอง เมื่อเด็กทำกิจกรรมใดได้ถูกต้องก็จะทำให้มีกำลังใจและเกิดแรงเสริมทันที รู้สึกภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเอง ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นและมีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2554 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 พบว่ามีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน จำนวน 487 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2, 2554) และจากการประเมินผลด้านการอ่านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านควนโส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ประจำปีการศึกษา 2554 มีผลการประเมินผลตามตัวชี้วัดด้านการอ่านกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 นักเรียนสามารถอ่าน ผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 57.24 แต่ด้านการเขียนสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทยมาตรฐานที่ 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ มาตรฐานนี้มีตัวชี้วัดคือ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำได้ ซึ่งนักเรียนมีผลคะแนนการเขียนอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยร้อยละ 19.87 (โรงเรียนบ้านควนโส, 2554: 19) ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่โรงเรียนกำหนด โดยเฉพาะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกด ซึ่งเป็นคำพื้นฐานของสระเปลี่ยนรูปที่นักเรียนต้องเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียน โดยทดสอบการเขียนคำในบัญชีคำพื้นฐานตามระดับชั้นเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำในบัญชีคำพื้นฐานต่ำมาก โดยเฉพาะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เช่น พัด เขียนเป็น พะด, ถัง เขียนเป็น ตะง ซึ่งนักเรียนเขียนรูปสระอะ (-ะ) ตามหลังพยัญชนะต้นตามเสียงสะกดคำ โดยไม่เข้าใจกฎการเปลี่ยนรูปของสระอะ ที่มีตัวสะกดมาต่อท้ายคำ รูปสระอะ (-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น ซึ่งคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา นั้นเป็นคำพื้นฐานต้น ๆ ในบัญชีคำพื้นฐานที่นักเรียนต้องเรียน ก่อนที่จะเรียนคำที่ประสมสระที่ยากและซับซ้อนอื่น ๆ และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราต่อไป ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูผู้สอนต้องพัฒนาความสามารถ

ในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เพื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึก เป็นสื่อการสอนที่ประกอบด้วยกิจกรรมการฝึกหลายรูปแบบ มีประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนหลายประการ กล่าวคือ เป็นทั้งอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครู ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะช่วยเสริมทักษะทางภาษา เป็นเครื่องมือวัดผลหลังจากเรียนจบแล้วช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง สามารถฝึกฝนได้นอกเหนือเวลาเรียน และทำให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง (Green and Petty, 1971 อ้างถึงใน กรรณิการ์ ปิ่นทอง, 2537: 4) และสอดคล้องกับहररषा बुणुनयून (2546: 68) ได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำมีผลทำให้ทักษะการเขียน สะกดคำของนักเรียนสูงขึ้น

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ซึ่งคาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะการเขียนสะกดคำสูงขึ้น สนุกสนานต่อการเรียน และพัฒนาความสามารถในด้านการเขียนได้ ยังเป็นแนวทางให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำให้นักเรียนในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำสูงกว่าก่อนสอน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 487 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน สะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 6 คน

ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียน เป็นคำพื้นฐานจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชุดภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคยและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จำนวน 20 คำ ดังนี้

มาตราแม่ กง จำนวน 4 คำ คือ ระฆัง มังคุด ถังขยะ กังหัน

มาตราแม่ กก จำนวน 4 คำ คือ นักเรียน ชักผ้า ฟักทอง ผักชี

มาตราแม่ กด จำนวน 4 คำ คือ เข็มขัด พัดลม ตัดผม จัดแถว

มาตราแม่ กน จำนวน 4 คำ คือ บันได ฟันขาว กำนัน วันพระ

มาตราแม่ กบ จำนวน 4 คำ คือ หมูสับ ขั้วรถ เเท่กับ พับผ้า

ขอบเขตระยะเวลา

ทำการทดลอง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 เริ่มทดลองตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2556 ถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2556 รวมเวลาทั้งหมด 5 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ใช้เวลาในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี วันละ 60 นาที รวม 20 วัน และทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่มีความยุ่งยากหรือลำบากด้านการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2

2. แบบฝึกทักษะการเขียน หมายถึง กิจกรรมการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกเขียนคำ ทั้งหมด 20 คำ โดยแต่ละคำประกอบด้วยแบบฝึก 5 แบบฝึก เรียงตามลำดับความง่ายไปสู่ยาก มีรูปภาพประกอบ ดังนี้

แบบฝึกที่ 1 เขียนคำตามแบบ

แบบฝึกที่ 2 เขียนคำจากภาพ

แบบฝึกที่ 3 เขียนประสมคำ

แบบฝึกที่ 4 เขียนคำให้สมบูรณ์

แบบฝึกที่ 5 เขียนคำหนูทำได้

ซึ่งแต่ละแบบฝึกมีรายละเอียดการฝึกเขียน ดังนี้

2.1 เขียนคำตามแบบ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มีกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ และฝึกเขียนประสมคำตามเส้นประที่กำหนด

2.2 เขียนคำจากภาพ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มีกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ จึงฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ตามเส้นประบางส่วน และฝึกเขียนคำด้วยตนเอง ให้มีความหมายตรงกับภาพที่กำหนด

2.3 เขียนประสมคำ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มีกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านประสมคำ ฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ตามเส้นประบางส่วน และฝึกเขียนประสมคำด้วยพยัญชนะ สระ ตัวสะกด ให้ตรงกับภาพที่กำหนดด้วยตนเอง แล้วอ่านคำที่เขียนให้ถูกต้อง

2.4 เขียนคำให้สมบูรณ์ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ โดยครูกำหนดส่วนประกอบบางส่วนของคำ ให้นักเรียนเติมส่วนประกอบของคำที่หายไปให้สมบูรณ์ อ่านคำที่เติมสมบูรณ์แล้ว และคัดคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด

2.5 เขียนคำหนูทำได้ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ โดยให้นักเรียนดูภาพ อ่านสะกดคำตามภาพ และเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราด้วยตนเอง

3. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ หมายถึง พฤติกรรมการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราด้วยมาตรากง มาตรากก มาตรากด มาตรากน มาตรากบ จำนวน 20 คำ โดยวางเรียงพยัญชนะ สระ และตัวสะกดได้ถูกต้องตามที่กำหนด ดังนี้

มาตราแม่ กง	จำนวน 4 คำ คือ ระฆัง มังคุด ถึงขยะ กังหัน
มาตราแม่ กก	จำนวน 4 คำ คือ นักเรียน ชักผ้า ฟักทอง ผักชี
มาตราแม่ กด	จำนวน 4 คำ คือ เข็มขัด พัดลม ตัดผม จัดแถว
มาตราแม่ กน	จำนวน 4 คำ คือ บันได ฟันขาว กำนัน วันพระ
มาตราแม่ กบ	จำนวน 4 คำ คือ หมูสับ ขับรถ เท่ากับ พับผ้า

ซึ่งวัดจากแบบทดสอบความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูสามารถนำแบบฝึกทักษะการเขียน ไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราและไม่ตรงมาตราอื่นๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ ได้
3. ครูสามารถนำรูปแบบของแบบฝึกทักษะการเขียนคำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนคำยากอื่น ๆ ต่อไปได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โดยใช้แบบฝึกการเขียนคำ มีการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยจำแนกเป็นเนื้อหา ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.3 การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.4 การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
2. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเขียนสะกดคำ
 - 2.1 ความหมายของมาตราตัวสะกด
 - 2.2 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 2.3 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
 - 2.4 ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด
 - 2.5 หลักการสอนเขียนสะกดคำ
 - 2.6 วิธีการสอนสะกดคำแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.7 ความสามารถในการเขียน
 - 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก
 - 3.1 ความหมายของแบบฝึก
 - 3.2 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี
 - 3.3 ประโยชน์ของแบบฝึก
 - 3.4 ความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะทางภาษาต่อการเรียนการสอนภาษาไทย
 - 3.5 หลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก
 - 3.6 หลักการและวิธีการสร้างแบบฝึก
 - 3.7 กระบวนการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน
 - 3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อนำมาใช้ในการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ โดยศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เรียงตามลำดับเนื้อหา ดังนี้

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำนิยามของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังนี้

Gearhart (1976) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความเฉลียวฉลาดเท่าเด็กปกติทั่วไป หรือบางคนอาจฉลาดกว่าเด็กปกติทั่วไป แต่เด็กเหล่านี้มีปัญหาในการเรียนทำให้ผลการเรียนต่ำเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในวัยเดียวกัน ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างความเฉลียวฉลาดที่แท้จริงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ศรียา นิยมธรรม (2537: 3) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabled Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือการคำนวณ ตลอดจนการรับรู้อันเป็นผลมาจากความผิดปกติทางสมองแต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการมองเห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติเนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 3) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาทั้งในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน และการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว การได้ยิน อารมณ์และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

สันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543: 3) ได้กล่าวถึงคำจำกัดความของความบกพร่องในการเรียนรู้ หรือ แอลดี (Learning Disabilities-LD) ว่าเป็นความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยาขั้นพื้นฐาน อย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่า ที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจหรือเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็น คำพูดหรือภาษาเขียนซึ่งอาจแสดงออกมาทางความสามารถที่ไม่สมบูรณ์ในการฟัง การคิด การอ่าน การเขียน การสะกดคำหรือการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ยังจำกัดความถึงความบกพร่องในการรับรู้ และความบกพร่องในการเข้าใจ

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2545: 352-353) ได้กล่าวถึงความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เรียกว่า “เด็กด้อยความสามารถ” ในทำนองเดียวกันไว้ว่า ความหมายของ IDEA (Individuals with Disabilities Education Act, 1990) ให้ความหมายว่า ความด้อยความสามารถในการเรียน คือความผิดปกติทางด้านจิตวิทยาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งอย่าง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษา ทำให้เขาด้อยสมรรถภาพในการฟัง การคิด การอ่าน การสะกดคำ การเขียน การพูด การคิดเลข ความด้อยความสามารถในการเรียน หมายถึง ผู้ที่มีความบกพร่องในการรับรู้ มีการบาดเจ็บที่สมอง ความเสื่อมของสมองที่ทำให้ไม่สามารถทำงานตามหน้าที่ (Dyslexia และ Aphasia) แต่ไม่นับความบกพร่องที่เกิดจากการเห็น การได้ยิน ผู้มีปัญหาทางอารมณ์ ปัญญาอ่อน และการเคลื่อนไหวบกพร่อง

Smith and Others (1995: 251 อ้างถึงใน อรรถธัญญา เชื้อทอง, 2546: 12) ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เกิดจากความบกพร่องที่ทำให้เด็กมีปัญหายุ่งยากในการดำเนินชีวิตประจำวัน การแสดงออกทางพฤติกรรม การรับรู้ทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งแสดงออกในลักษณะของการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การคิด และการเรียนคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคน และไม่ได้รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางประสาทสัมผัส ปัญหาทางพฤติกรรม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม

จากความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติที่มีลักษณะหลากหลายที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดอันเนื่องมาจากกระบวนการทางจิตวิทยา ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้แก่ การใช้ภาษา ทั้งการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน และการสะกดคำ ตลอดจนการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ และรวมถึงสภาวะความบกพร่องด้านการรับรู้ มีการบาดเจ็บที่สมอง ทำให้เกิดปัญหาด้านการอ่านและด้านภาษาแต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาอันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน หรือร่างกายพิการ ตลอดจนสภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา มีปัญหาทางอารมณ์หรือ เด็กด้อยโอกาส

2. ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 118–121) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้าน ต่อไปนี้

1. ปัญหาในการเรียน ในด้านการเรียนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มักมีปัญหาในด้านการอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์ สำหรับปัญหาในวิชาคณิตศาสตร์นั้น เด็กอาจมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้

1.1 ขนาด เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างของขนาดและรูปทรงได้

1.2 การนับ เด็กอาจนับเลขไม่ได้

1.3 การใช้เครื่องหมาย เช่น การบวก การลบ คูณ และหาร

1.4 การคำนวณ คำนวณผิดแม้ว่าเด็กจะใช้เครื่องหมายถูกต้องก็ตาม

2. ปัญหาทางภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนมากมีปัญหาในด้านการพูดการใช้ภาษา ซึ่งอาจแบ่งออกได้ ดังนี้

2.1 การอ่าน เด็กอาจอ่านข้ามบรรทัด จับหนังสือเข้าแนบชิดหน้า สั้นศีรษะขณะอ่านหนังสือ ใช้เสียงสูงขณะออกเสียง กัดริมฝีปากขณะอ่านหนังสือ อ่านหนังสือไม่ออก ไม่ยอมอ่านตามที่ครูสั่ง หรืออาจร้องไห้

2.2 การจำคำ อ่านข้ามคำ ใช้คำอื่นแทนคำที่อ่าน อ่านสลับกัน อ่านออกเสียงผิดอ่านคำง่าย ๆ ไม่ได้ อ่านซ้ำ อ่านไม่ออก

2.3 ความเข้าใจ จำเรื่องที่อ่านไม่ได้ ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จำขั้นตอนของเรื่องที่อ่านไม่ได้ จำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องที่อ่านไม่ได้ จับใจความสำคัญไม่ได้

2.4 ลักษณะอื่น ๆ เช่น อ่านทีละคำ ทีละพยางค์ อ่านด้วยเสียงที่สูง มีปัญหาในการอ่านคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป โดยเด็กมักอ่านทีละพยางค์ จึงไม่สามารถนำพยางค์มารวมกันเป็นคำได้ ไม่เข้าใจความหมายรวมไปถึงการไม่เว้นวรรคในขณะที่อ่าน หรือเว้นวรรคผิด เป็นต้น

3. การบกพร่องทางการรับรู้

การรับรู้มีความหมายไปถึงการใช้ประสาทสัมผัสเพื่อจำแนก จำ และแปลความหมาย เด็กไม่สามารถกระทำได้ดังกล่าวได้ แสดงว่ามีปัญหาในการรับรู้โดยเฉพาะในด้าน ต่อไปนี้

3.1 การรับรู้ทางสายตา เด็กมีปัญหาในการใช้สายตา เช่น มองเห็นภาพแต่ไม่สามารถอธิบายภาพที่เห็นให้ครูฟังได้

3.2 การจำแนกโดยใช้สายตา เด็กที่มีปัญหาในการจำแนกภาพโดยใช้สายตา เช่น ไม่สามารถบอกครูได้ว่า ภาพสองภาพแตกต่างกันหรือ เหมือนกัน อย่างไร

3.3 การจำโดยใช้สายตาหมายถึง การมองเห็นวัตถุหรือสิ่งของแล้วจำไม่ได้ว่าเป็นอะไรบ้าง เด็กประเภทนี้มีปัญหาในการจำโดยใช้สายตา เพราะจำสิ่งที่เห็นไม่ได้ จำการเรียงลำดับของตัวอักษรไม่ได้ เป็นต้น

3.4 การรับรู้ทางการฟัง เด็กมีปัญหาในการฟัง เด็กได้ยินแต่บอกไม่ได้ว่าได้ยินเสียงอะไรบ้าง ดังนั้นเด็กอาจมีปัญหาในการปฏิบัติตามคำสั่งของครู

3.5 การจำแนกโดยการฟัง เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน โดยเฉพาะเสียงที่คล้ายคลึงกันเช่น คำว่า กิน บิน ดิน

3.6 การจำโดยการฟัง เด็กจำสิ่งที่ได้ยินไม่ได้ ฟังแล้วลืมเช่น ครูอ่านให้ฟังเด็กได้ยินแล้วแต่อ่านตามครูไม่ได้ ถ้าให้เด็กอ่านเองเด็กอาจอ่านไม่ได้

4. ความผิดปกติในการเคลื่อนไหว

ความผิดปกติในการเคลื่อนไหวอาจจำแนกได้ 3 ลักษณะ คือ

4.1 การเคลื่อนไหวที่เกินปกติ (Hyperactivity) เป็นการเคลื่อนไหวที่เกินปกติ เด็กประเภทนี้มักอยู่นิ่งไม่ได้ เคลื่อนไหวอยู่เสมอ และอาจเป็นการเคลื่อนไหวในลักษณะที่ไม่มีจุดหมาย หากจับให้นิ่งเด็กอาจเคาะมือหรือเคาะเท้าแทนการเดิน

4.2 การเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า (Hypoactivity) เป็นการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าหรือน้อยกว่าปกติ เด็กประเภทนี้ไม่เคลื่อนไหวมากเหมือนเด็กประเภทแรก แต่อาจนั่งอยู่กับที่ได้นาน ๆ โดยไม่ทำอะไรเลย

4.3 การควบคุมกล้ามเนื้อไม่ได้ (Incoordination) เด็กมีปัญหาในการเดิน เช่น เดินไม่ตรง รับลูกบอลไม่ได้ กระโดดไม่ได้ ตัดกระดาษด้วยกรรไกรไม่ได้ ถัดกระดุมไม่ได้ เป็นต้น เด็กประเภทนี้มีปัญหาทั้งในด้านกล้ามเนื้อใหญ่ เช่น การเดิน และการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เช่น การใช้นิ้วมือในการหยิบจับสิ่งของ เป็นต้น

5. ปัญหาในด้านอารมณ์และสังคม

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อาจมีปัญหาทางอารมณ์และสังคมควบคู่กันไปด้วย เด็กประเภทนี้มีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ขาดความอดทน มีความวิตกกังวลสูง ปรับตัวไปในทางถดถอยต่อต้านสังคม หลีกเลียงการทำงาน ทำงานช้า เป็นต้น เนื่องจากประสบความล้มเหลวในการเรียนอยู่เสมอ เด็กอาจเป็นคนก้าวร้าวและมีทัศนคติไม่ดีต่อตนเอง พัฒนาการทางอารมณ์อาจช้ากว่าเด็กปกติ เด็กประเภทนี้อาจไม่มีเพื่อนเพราะไม่มีนักเรียนคนใดอยากคบด้วย

6. ปัญหาในการจำ

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีปัญหาในการจำสิ่งที่ได้ยิน และจำจากสิ่งที่มองเห็น ดังนั้นเด็กจึงมีปัญหาในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสะกดคำ การทำตามคำสั่ง ตลอดจนสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์

7. ปัญหาในด้านความสนใจ

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีช่วงความสนใจสั้นและขาดสมาธิ ไม่มีสมาธิ นานพอที่จะเรียนบทเรียนได้

อรัญญา เชื้อทอง (2546: 12-14) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ปัญหาด้านการอ่าน เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านจะไม่สามารถอ่านหนังสือได้เท่ากับระดับของเด็กในชั้นเรียนเดียวกัน แม้ว่าจะพยายามช่วยเหลือในเรื่องความจำเป็นพิเศษแล้ว ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากความบกพร่องของการมองเห็นหรือการได้ยิน พฤติกรรมการอ่านที่ไม่เหมาะสมจึงปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- 1.1 การเคลื่อนไหวร่างกายที่แสดงอาการเครียดเช่น อารมณ์เสีย หน้านอง
- 1.2 อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ
- 1.3 อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่หรืออ่านกลับคำ
- 1.4 อ่านเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหน่ง ประธาน กริยา กรรม
- 1.5 อ่านสับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
- 1.6 อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
- 1.7 อ่านด้วยความลังเลไม่แน่ใจ
- 1.8 อ่านเอาเรื่องไม่ได้
- 1.9 บอกลำดับเรื่องราวไม่ได้
- 1.10 จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไม่ได้ (อ่านได้แต่อธิบายไม่ได้)
- 1.11 แยกสระเสียงสั้น-ยาวไม่ได้

2. ปัญหาการเขียน เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนอาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องใน 3 ลักษณะ คือ

- 2.1 การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อมือและสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษรและตัวเลขไม่ถูก
- 2.2 ความบกพร่องของการจำสิ่งที่มองเห็น จึงทำให้เด็กจำคำที่เห็นไม่ได้
- 2.3 ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมและจัดระบบความคิด เพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

เด็กที่มีความบกพร่องในการเขียนจะมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- 1) เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย-ขวา หน้า-หลัง บน-ล่าง
 - 2) มีความยากลำบากในการเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และเลขไทย
 - 3) เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง
 - 4) เขียนหนังสือไม่เป็นตัว
 - 5) เขียนด้วยลายมือที่อ่านไม่ออก
 - 6) เขียนเรียงลำดับพยัญชนะ วรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง
 - 7) เขียนหนังสือรูปร่างไม่สม่ำเสมอ
 - 8) เขียนหนังสือแบบที่ปรากฏในกระจกเงา
 - 9) เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน
 - 10) จำทักษะพื้นฐานการเขียนไม่ได้
3. ปัญหาด้านการสะกดคำ เด็กที่มีปัญหาด้านการสะกดคำมักมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้
- 3.1 เรียงตัวอักษรในคำผิด
 - 3.2 สลับตัวอักษรและคำ
 - 3.3 มีปัญหาในการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกต้องกับตัวอักษร
 - 3.4 สะกดข้ามตัวอักษรหลายตัว
 - 3.5 สร้างการสะกดคำแบบใหม่ของตัวเอง
4. ปัญหาด้านคณิตศาสตร์ เด็กที่มีปัญหาด้านคณิตศาสตร์จะมีปัญหาด้านการกระชากการคิดที่เป็นเชิงปริมาณ หรือภาษาสัญลักษณ์ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านนี้ต่ำ ซึ่งเด็กที่มีปัญหาด้านคณิตศาสตร์มักจะมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้
- 4.1 ลืมตำแหน่งบนหน้ากระดาษ
 - 4.2 ทำงานไม่เสร็จใน 1 หน้าที่กำหนด
 - 4.3 มีปัญหาในการอ่านเลขหลายหลัก
 - 4.4 มีปัญหาในการจำแนกตัวเลขบางตัวเช่น 6-9, 2-5, 17-71
 - 4.5 เขียนตัวเลขจากหลังมาหน้า
 - 4.6 เขียนตัวเลขจากซ้ายมาขวา
 - 4.7 มีปัญหาในการลากเส้นตัวเลข
 - 4.8 มีปัญหาในการลอกกรูปร่างต่าง ๆ และลอกโจทย์ปัญหา

- 4.9 ไม่สามารถจำเงื่อนไขกฎข้อเท็จจริงทางคณิตศาสตร์
- 4.10 มีปัญหาในการเรียนรู้ข้อเท็จจริงบางเรื่อง
- 4.11 ทำผิดเพราะสะเพร่าบ่อย ๆ
- 4.12 ขอมแพ้ง่าย
- 4.13 มีปัญหาในการเชื่อมโยงจำนวนกับสัญลักษณ์
- 4.14 สับสนข้อมูลในแนวตั้ง และการเว้นระยะ
- 4.15 ทำโจทย์ปัญหาไม่ได้
- 4.16 ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์

จากการศึกษาลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมีลักษณะของปัญหาที่คล้าย ๆ กัน คือปัญหาด้านการอ่าน การเขียน การสะกดคำและคณิตศาสตร์ ซึ่งปัญหาเหล่านี้หากไม่ได้รับการแก้ไขก็อาจส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนต่ำ และส่งผลให้เกิดปัญหาในด้านอารมณ์และสังคมไม่ดีไปด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องเข้าใจในตัวเด็กและเข้าใจเทคนิค วิธีสอนที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน

3. การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ การคัดแยกมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้แบบคัดแยกหรือแบบคัดกรอง

ใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม KUS-SI Rating Scales: ADHD/ LD/ Autism (PDDs) เป็นแบบคัดกรองที่สร้างขึ้นด้วยความร่วมมือของ 2 หน่วยงาน คือ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา (Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development – KUS) และสาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล (Faculty of Medicine Siriraj Hospital – SI) เพื่อใช้ในการคัดกรองนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–6 อายุระหว่าง 6 – 13 ปี 11 เดือน ที่มีภาวะสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder–ADHA) บกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disorders: LD) และออทิซึม (Autism and Pervasive Developmental Disorders: PDDs) ส่วนประกอบของแบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales: ADHD/ LD/ Autism (PDDs) มีข้อความบ่งบอกพฤติกรรมรวม 130 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านที่ 1 พฤติกรรมภาวะสมาธิสั้น (KUS-SI Rating Scales 1: ADHD) มีข้อความ 30 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีสมาธิสั้น (ADHD)

2. ด้านที่ 2 พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน (KUS-SI Rating Scales 2: LD-Reading) มีข้อความ 20 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีพฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน (LD-Reading Disorder)

3. ด้านที่ 3 พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน (KUS-SI Rating Scales 3: LD-Written Expression) มีข้อความ 20 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีพฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน (LD-Disorder of Written Expression)

4. ด้านที่ 4 พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ (KUS-SI Rating Scales 4: LD-Mathematics) มีข้อความ 20 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีพฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ (LD-Mathematics Disorder)

5. ด้านที่ 5 พฤติกรรมภาวะออทิซึม (KUS-SI Rating Scales 5: Autism / PDDs) มีข้อความ 40 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีพฤติกรรมภาวะออทิซึม (Autism/ PDDs)

เมื่อประเมินนักเรียนครบทั้ง 5 ด้านแล้ว จึงนำคะแนนที่ได้มาเทียบจากเกณฑ์เพื่อหาค่าคะแนน ที่ แล้วแปลผลคะแนนตามเกณฑ์ข้างล่าง ดังนี้

เกณฑ์การประเมินและแปลผลคะแนนที่ ADHD/LD

กลุ่ม 1 คะแนน ≤ 50	กลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย
กลุ่ม 2 คะแนน 51 – 60	กลุ่มเฝ้าระวังติดตามทำซ้ำ
กลุ่ม 3 คะแนน 61 – 70	กลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา
กลุ่ม 4 คะแนน ≥ 71	กลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วน

เกณฑ์การประเมินและแปลผลคะแนน คะแนนที่ Autism/PDDs

กลุ่ม 1 คะแนน ≤ 60	กลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย
กลุ่ม 2 คะแนน 61 – 70	กลุ่มเฝ้าระวังติดตามทำซ้ำ
กลุ่ม 3 คะแนน 71 – 80	กลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา
กลุ่ม 4 คะแนน ≥ 81	กลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วน

นำคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้าน ไปแปลเป็นคะแนนที่ (T-Score) โดยเปิดตารางคะแนนที่ แล้วแปลผลคะแนนแต่ละด้านว่านักเรียนอยู่ในกลุ่มใดตามเกณฑ์การแปลผลคะแนน บันทึกข้อมูลผลสรุปพร้อมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อการช่วยเหลือนักเรียนเพิ่มเติม

เมื่อแปลผลคะแนนแล้วพบว่านักเรียนอยู่ในกลุ่ม 3 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษาจากครู และกลุ่ม 4 เป็นกลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจวินิจฉัยอย่างเร่งด่วน จึงคัดเลือกนักเรียนทั้งกลุ่ม 3, 4 ไปสู่ขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 สัมภาษณ์ครูผู้สอน

การสัมภาษณ์ครูผู้สอนนักเรียนโดยเฉพาะครูผู้สอนกลุ่มวิชาทักษะภาษาไทย คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ เพื่อต้องการตรวจสอบข้อมูลด้านการเรียนของผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณว่ามีปัญหาด้านใดบ้าง ลักษณะการอ่านถูกต้อง ด้านเขียนคำ จำพยัญชนะ สระ ตัวสะกดได้หรือไม่ ทักษะการทำงาน ความสนใจตั้งใจเรียน ความเรียบร้อยของชิ้นงานและความสำเร็จของงานที่ได้รับมอบหมาย ความสอดคล้องและเป็นไปได้ของชิ้นงานต่อความพยายาม

ขั้นที่ 3 ขึ้นตรวจวินิจฉัยโดยแพทย์

นักเรียนที่ผ่านการประเมินในขั้นที่ 1-2 แล้ว ครูจึงส่งต่อเข้ารับการตรวจวินิจฉัยโดยแพทย์จากโรงพยาบาล เพื่อตรวจวัดเชาวน์ปัญญาอีกครั้ง พบว่านักเรียนมีเชาวน์ปัญญา 90 ขึ้นไป ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปกติและมีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ นักเรียนจึงควรได้รับความช่วยเหลือด้านการอ่าน การเขียนและคิดคำนวณจากครูผู้สอน จึงดำเนินการในขั้น 4 ต่อไป

ขั้นที่ 4 ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล

ใช้แบบทดสอบวิชาภาษาไทย เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดทักษะของเด็กด้านการเขียน โดยให้เด็กเขียนคำตามคำบอกจากแบบเรียนที่เรียนในชั้นเรียน เพื่อประเมินว่าเด็กเขียนคำในชั้นที่เรียนได้หรือไม่

นำข้อมูลทั้งหมด 4 ขั้น มาประมวลผล พิจารณาข้อมูลการประเมินผลของเด็กที่ได้ว่าสอดคล้องกันหรือไม่ และมีความรุนแรงในลักษณะที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยพิจารณาว่า หากไม่ให้ความช่วยเหลือแล้วเด็กจะไม่สามารถเรียนหนังสือได้ทันเพื่อน และไม่มีพัฒนาการทางการเรียนเท่าที่ควร จึงตัดสินใจว่าเด็กมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในการพิจารณาตัดสินนั้นต้องทำร่วมกันเป็นทีมซึ่งประกอบด้วยครูการศึกษาพิเศษที่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ครูผู้สอนเด็กปกติ นักจิตวิทยาหรือนักวิชาการเกี่ยวกับด้านการศึกษาพิเศษอื่น ๆ (ผดุง อารยะวิญญู, 2533: 45-46)

นักการศึกษาพิเศษ ได้กำหนดขั้นตอนในการคัดแยกได้ 3 ขั้น เริ่มจากขั้นที่ 1 สำรวจปัญหาของเด็กว่ามีความบกพร่องในการเรียนรู้หรือไม่ แล้วใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs) มาคัดกรอง โดยให้ผู้ที่ทำการประเมินคือ ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียน รู้จักนักเรียนเป็นอย่างดีไม่น้อยกว่า 3 เดือน มักเป็นครูภาษาไทย คณิตศาสตร์หรือครูประจำชั้น และครูประจำวิชาอื่น ๆ ขั้นที่ 2 สัมภาษณ์ครูผู้สอน

โดยชักประวัติการเรียนของเด็กให้ได้ข้อมูลการเรียนมากที่สุด แล้วจึงส่งนักเรียนเข้ารับการตรวจโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางและชั้นที่ 3 ขึ้นทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล เพื่อประเมินและหาทางช่วยเหลือให้ถูกต้องตรงประเด็น ซึ่งการคัดแยกจะกระทำตามลำพังไม่ได้ จะต้องทำงานกันเป็นทีมและต้องรู้จักนักเรียนเป็นอย่างดี มีการสังเกตการเรียนอย่างใกล้ชิด โดยมีครูวิชาการ ผู้บริหาร ครูการศึกษาพิเศษ เพื่อจะได้คัดแยกเด็กได้ถูกต้อง ถ้าหากคัดแยกเด็กผิดประเภทก็อาจส่งผลร้ายต่อตัวเด็กได้ เป็นการติตราเด็ก ซึ่งเรื่องการคัดแยกเด็กเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ผู้คัดกรอง คัดแยกต้องตระหนักเสมอว่ากระทำไปเพื่อต้องการช่วยเหลือเด็กทางการเรียนเท่านั้น

การทำการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การคัดกรอง คัดแยกเด็กทั้ง 4 ชั้น คือ ใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บทพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs) จึงทำให้ทราบว่านักเรียนมีความบกพร่องด้านการเขียน และนำผลของการเทียบคะแนนที่จากรางของนักเรียนกลุ่มที่ 3, 4 มาตรวจสอบข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอน และส่งนักเรียนรับการตรวจวินิจฉัยโดยแพทย์ แล้วจึงทดสอบด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนจากคำในชั้นเรียน และทำให้ทราบว่านักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราไม่ได้ จึงได้สรุปว่านักเรียนมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา และคัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

4. การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538: 83-86) กล่าวว่า ปัญหาทางการเรียนรู้มีขอบข่ายกว้างทั้งพฤติกรรมการเรียนวิชาการและพฤติกรรมที่แสดงออกในเชิงรบกวนชั้นเรียน จึงได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในชั้นเรียนปกติดังนี้

1. สอนโดยเน้นความสามารถเด่นของเด็ก เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ เช่น ถ้าพบว่าเด็กใช้สายตาในการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ครูควรให้เด็กมองคู่มือต่าง ๆ แทนที่จะพูดให้เด็กฟังเท่านั้น
2. พยายามลดกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหรือความสามารถที่เป็นจุดบกพร่องของเด็กเช่น ถ้าพบว่าเด็กมีปัญหาการเขียน ก็ไม่ควรให้งานที่เด็กต้องเขียนมาก แต่อาจให้เด็กตอบปากเปล่าหรือตอบใส่เทปบันทึกเสียงแทนการเขียน
3. พยายามพัฒนาจุดบกพร่องของเด็กหลังจากที่เด็กประสบความสำเร็จจากการใช้ความสามารถเด่นได้แล้ว

4. กำหนดความคิดรวบยอดที่จะให้เด็กเรียนให้ชัดเจน ถ้าจะสอนความคิดรวบยอดใหม่ครูต้องนำความคิดรวบยอดใหม่ไปสัมพันธ์กับสิ่งที่เด็กเคยเรียนรู้มาแล้ว และสรุปความคิดรวบยอดให้ชัดเจน เพราะเด็กจะไม่สามารถสรุปใจความสำคัญได้เอง

5. ช่วยให้เด็กตระหนักถึงเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ให้เด็กเห็นว่าเมื่อวานนี้เด็กทำอะไรได้บ้าง วันนี้เด็กทำอะไรสำเร็จ และเด็กจะทำอะไรได้ในวันพรุ่งนี้บ้าง

6. ตั้งเป้าหมายระยะสั้นอย่างชัดเจนที่เด็กสามารถทำได้ โดยจัดลำดับของงานให้มีความยากง่ายต่าง ๆ กันไป โดยให้เด็กทำงานในลำดับแรก ๆ ตามความสามารถของเขา จากนั้นค่อย ๆ จำกัดเวลาพร้อมทั้งบันทึกความก้าวหน้าของเด็ก เมื่อเด็กทำงานก้าวแรกได้เสร็จตามกำหนดเวลาจึงค่อยให้งานที่ยากขึ้น โดยให้กระบวนการเรียนการสอนแบบเดียวกัน

7. ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่เด็กทำงานได้สำเร็จ ถ้าเด็กทำผิดบอกให้ทราบทันที อธิบายใหม่และให้เด็กแก้ไขใหม่ทันที แต่ต้องใช้วิธีทางบวก ถ้าเด็กทำได้สำเร็จต้องรีบให้คำชมเชยและบอกเหตุผลที่เด็กได้รับคำชม โดยเน้นความพยายามในการทำงานเป็นหลัก ไม่ชมเชยเฉพาะงานที่ครูพอใจ

8. ให้หยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราวรอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถ้าครูได้พยายามใช้วิธีการใหม่ ๆ หรือกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อช่วยเหลือเด็กแล้วแต่เด็กยังไม่สามารถพัฒนาได้

9. อย่าพยายามสอนสิ่งที่เด็กไม่สามารถเรียนรู้และไม่อาจเรียนรู้ได้

10. เนื้อหา บทเรียน และเทคนิควิธีการเรียนการสอนที่จะนำมาใช้นั้นควรเริ่มสอนเนื้อหาหรือบทเรียนที่ต่ำกว่าระดับชั้นของเด็ก 1 ปี เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ

11. จัดกิจกรรมในทักษะเดียวกันให้หลากหลาย เพื่อว่าเด็กจะได้เลือกงานที่ทำได้และให้เด็กทำงานตามแนวทางของตนเอง เช่น ปากกาสีแดง เลือกลมมที่นั่งทำงาน ใช้อุปกรณ์ช่วยประเภทเครื่องเล่นเทปหรือคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

12. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด

13. ใช้เกมและกิจกรรมให้เด็กได้มีโอกาสเคลื่อนไหว ได้สัมผัส ได้มองเห็นและได้ยิน ได้ฟัง เพราะทำให้เด็กสนุกในการเรียนรู้และเรียนรู้ได้เร็ว

14. สอนช้าและทบทวนบ่อย ๆ เพราะตามปกติเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องการประสบการณ์ทวนซ้ำบ่อย ๆ มากกว่าเด็กปกติ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541: 19) ได้ให้แนวทางการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังนี้

1. ไม่สอนเด็กโดยการบรรยายเพียงอย่างเดียว ควรให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัส หลาย ๆ ด้าน

2. ใช้คำสั่งที่สั้น ชัดเจน เข้าใจง่าย และในหนึ่งคำสั่งไม่ควรให้ทำกิจกรรมหลาย ๆ กิจกรรม

2.1 ระดับประถมศึกษาไม่ควรเกิน 3 กิจกรรม ในหนึ่งคำสั่ง

2.2 ระดับมัธยมศึกษาไม่ควรเกิน 5 กิจกรรม ในหนึ่งคำสั่ง

3. ใช้คำสั่งที่ซ้ำ ๆ กันแต่ควรเปลี่ยนคำหรือสำนวนทุกครั้ง แต่มีความหมายเหมือนกัน แล้วให้เด็กทบทวนคำสั่งก่อนลงมือปฏิบัติ เพื่อตรวจสอบว่าเด็กมีความเข้าใจตรงตามที่ครูสั่งหรือไม่
4. การบ้านที่เด็กนำมาส่งครู ไม่จำเป็นต้องเขียน แต่อาจจะพิมพ์หรือบันทึกเสียงก็ได้ และไม่ควรให้การบ้านเด็กมากเกินไป
5. ให้การเสริมแรงเมื่อเด็กตอบถูกหรือตอบไม่ถูก เมื่อพิจารณาแล้วว่าเด็กได้ใช้ความพยายามแล้ว
6. งานที่มอบหมายให้เด็กทำต้องกำหนดเวลาให้เหมาะสม ไม่ควรมากเกินไป
7. ครูทำใจให้รับสภาพว่าเด็กไม่สามารถทำทุก ๆ สิ่งได้ตามที่ครูต้องการ
8. ครูกับเด็กร่วมกันแสดงความคิดเห็น แล้วบันทึกความก้าวหน้าของเด็กไว้ต่างหาก หากเด็กประสบผลสำเร็จอย่างดีในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ควรรายงานให้ผู้ปกครองทราบ
9. ถ้าให้เด็กทำงานที่ต้องใช้เวลา ควรให้เด็กรายงานความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ
10. เปิดโอกาสให้เด็กปกติได้ช่วยเหลือ เป็นพี่เลี้ยงแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในด้านการเรียน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กและใช้หลากหลายวิธี ไม่สอนโดยการบรรยายเพียงอย่างเดียว ใช้อุปกรณ์เป็นรูปธรรม สอนซ้ำทบทวนมากกว่าเด็กปกติ ใช้คำสั่งสั้น ๆ เข้าใจง่าย ให้การเสริมแรง กำหนดเวลาในการทำกิจกรรมให้เหมาะสมกับงาน งานที่ต้องใช้เวลาควรให้เด็กรายงานความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ ให้เด็กทำงานตามลำดับความยากง่ายและแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นที่ ให้เด็กมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกายจะทำให้เด็กสนุก จึงช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น จึงจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ประสบผลสำเร็จ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา มาพัฒนาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียน เพราะสามารถจัดเรียงลำดับตามความยากง่ายของกิจกรรมได้ นักเรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน สอนซ้ำและทบทวนผลได้บ่อย ใช้คำสั่งสั้น ๆ ชัดเจนเข้าใจง่าย ใช้เทคนิคการเสริมแรง สามารถตรวจสอบผลความสำเร็จได้ทันที คำที่ใช้เป็นรูปธรรม มีภาพประกอบ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจง่าย และทำกิจกรรมได้หลากหลายตามต้องการ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โดยใช้แบบฝึกการเขียนคำ ได้มีการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ ดังนี้

1. ความหมายของมาตราตัวสะกด

มาตราตัวสะกด หมายถึง พยางค์ที่มาประสมข้างหลังสระหรือคำในมาตราแม่ ก กา ให้มีเสียงท้ายพยางค์หรือคำ ซึ่งมาตราตัวสะกดมีทั้งหมด 8 มาตรา ดังนี้

- 1.1 มาตราตัวสะกด แม่ กง พยางค์ตัวสะกด ง
- 1.2 มาตราตัวสะกด แม่ กม พยางค์ตัวสะกด ม
- 1.3 มาตราตัวสะกด แม่ เกย พยางค์ตัวสะกด ย
- 1.4 มาตราตัวสะกด แม่ เกอว พยางค์ตัวสะกด ว
- 1.5 มาตราตัวสะกด แม่ กก พยางค์ตัวสะกด ก ข ค ฅ อ่านออกเสียง ก สะกด
- 1.6 มาตราตัวสะกด แม่ กบ พยางค์ตัวสะกด บ ป พ ฟ ภ อ่านออกเสียง บ สะกด
- 1.7 มาตราตัวสะกด แม่ กน พยางค์ตัวสะกด น ณ ฌ ร ล พ อ่านออกเสียง น สะกด
- 1.8 มาตราตัวสะกด แม่ กด พยางค์ตัวสะกด ด ต จ ช ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ถ ฑ ษ ศ ษ ส

อ่านออกเสียง ด สะกด

ตัวสะกดตรงมาตรา หมายถึง พยางค์ที่มาประสมข้างหลังสระ หรือคำในมาตราแม่ ก กา ให้มีเสียงท้ายพยางค์หรือคำ ซึ่งเขียนและออกเสียงตรงตามมาตราตัวสะกดนั้น ๆ คือ

1. มาตราตัวสะกด แม่ กง พยางค์ตัวสะกด ง
2. มาตราตัวสะกด แม่ กม พยางค์ตัวสะกด ม
3. มาตราตัวสะกด แม่ เกย พยางค์ตัวสะกด ย
4. มาตราตัวสะกด แม่ เกอว พยางค์ตัวสะกด ว
5. มาตราตัวสะกด แม่ กก พยางค์ตัวสะกด ก
6. มาตราตัวสะกด แม่ กบ พยางค์ตัวสะกด บ
7. มาตราตัวสะกด แม่ กน พยางค์ตัวสะกด น
8. มาตราตัวสะกด แม่ กด พยางค์ตัวสะกด ด

ในงานวิจัยนี้คัดเลือกตัวสะกดตรงมาตรามาใช้ จำนวน 5 มาตรา ดังนี้

1. มาตราตัวสะกด แม่ กง
2. มาตราตัวสะกด แม่ กก
3. มาตราตัวสะกด แม่ กค
4. มาตราตัวสะกด แม่ กบ
5. มาตราตัวสะกด แม่ กน

2. ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

Hanna and others, (1971: 15) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำว่า การสะกดคำ คือการถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกเป็นภาษาเขียน จะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำโดยเขียนเป็นตัวอักษรบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็นและเข้าใจได้

อรรถ ฤทธิชัย (2540: 14) สรุปการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำใดคำหนึ่งโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และการันต์ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

ปทุม หนูมา (2542: 11) และ เพ็ญภรณ์ เกื้อขอนแก่น (2550: 23) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่า หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด ตัวการันต์ให้ถูกต้องตามหลักภาษา และตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2552

หรรษา บุญนาค (2546: 29) ได้ให้ความหมายการเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนตามหลักเกณฑ์ได้อย่างถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2552 โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวการันต์ตามลำดับ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ชัดเจน

อจลรา ชีวพันธ์ (2547: 10) ได้ให้ความหมายการเขียนสะกดคำว่า เป็นการแยกส่วนประกอบของคำว่า มีพยัญชนะต้นอะไร สระอะไร รูปวรรณยุกต์ใด และตัวสะกดใด เช่น มอ – แอ – วอ – แมว ส่วนการแจกลูกคำเป็นการไหลเสียงโดยอาจใช้พยัญชนะเป็นหลัก แจกลูกรูปสระต่างๆ หรือสระเป็นหลัก แล้วแจกลูกพยัญชนะต่าง ๆ

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำหมายถึง การเขียนคำซึ่งวางเรียงตามลำดับพยัญชนะต้น สระ รูปวรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์ มาประสมกัน ทำให้ออกเสียงเป็นคำต่าง ๆ ที่มีความหมายในภาษาไทยและเขียนถูกต้องตรงตามหลักภาษา

3. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

ในการเขียนนอกจากจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาตามจุดประสงค์ ส่วนวลสะสลายถูกต้องตามหลักภาษาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงการเขียนสะกดคำด้วย เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะต้องให้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว ทั้งจะช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้อ่าน ข้อความที่เขียนด้วย (สุภาพ ดวงเพชร, 2553: 2) นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เขียนเกิดความมั่นใจในตนเอง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนทุกวิชาและเป็นทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเขียนด้านอื่น ๆ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าเขียนสะกดคำผิดจะก่อให้เกิดผลเสียในด้านการใช้ภาษา คือ ผู้อื่นตีความหมายผิด ไม่เข้าใจข้อความที่เขียน ทำให้งานเขียนขาดประสิทธิภาพและยังทำลายบุคลิกภาพของผู้เขียนคือ จะทำให้ผู้อ่านมองความสามารถหรือคุณค่าของผู้เขียนต่ำลง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจึงมีความสำคัญในการสื่อความหมายด้วยภาษาเขียน ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (2527: 65) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญของการเรียน หากเขียนผิดจะสื่อความหมายกันไม่ได้ บางครั้งพอเดาความได้แต่ก็แสดงความไม่รู้ของผู้เขียนอันเป็นสิ่งที่ลดศรัทธาของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2532: 116) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำและผลเสียที่เกิดจากการเขียนสะกดคำผิดว่า การเขียนสะกดคำการันต์ผิด นอกจากจะมีผลทำให้ความเดิมผิดไป ยังทำให้ขาดความงามทางภาษา ในภาษาไทยตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องระวังที่สุด เพราะนอกจากทำให้การสะท้อนความหมายไม่เข้าใจแล้ว ยังแสดงถึงความรู้ของผู้เขียนอีกด้วย และยังทำให้หลักภาษาที่ตีเสียไป

วรรณิ โสสมประยูร (2539: 159) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเรียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อนจึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดจะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตั้งแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้เด็กใช้คำต่าง ๆ กว้างขวาง ครูจึงต้องฝึกฝนนักเรียนสม่ำเสมอทุกระดับชั้น

อดุลย์ ภูปลื้ม (2539: 12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการเขียนสะกดคำถูกต้อง ช่วยให้ผู้เขียนอ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจนและมีความมั่นใจในการเขียน ทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญมาก เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ และจำเป็นจะต้องเขียนให้ถูกต้องเพราะใช้สื่อความหมายกับผู้อื่น ถ่ายทอดความคิดของตนเอง ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันและสื่อสารกับผู้อื่นได้สำเร็จ ตรงประเด็น สะดวก รวดเร็วเกิดทัศนคติที่ดีกับผู้อ่าน

4. ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดมีหลายประการ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงสาเหตุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร นิยมธรรม, 2525: 160–161 อ้างถึงใน หรรษา บุญนาฮิน, 2546) ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด โดยคำนึงถึงตัวเด็กเป็นประเด็นสำคัญพร้อมทั้งได้เสนอแนะการฝึกสะกดคำ โดยพิจารณาจากสาเหตุการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียน ดังนี้

1. สะกดผิดเพราะความเลินเล่อ

1.1 เด็กที่เขียนเลินเล่อและอ่านไม่เก่ง ครูควรฝึกด้านการอ่านให้ก่อน แล้วจึงฝึกหัดเขียน โดยให้สัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน

1.2 เลินเล่อแต่อ่านเก่ง ครูต้องให้เด็กเข้าใจว่าการสื่อความคิดจะมีประสิทธิภาพดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับความถูกต้องในการเขียนและการสะกดคำด้วย

2. สะกดคำผิดเพราะไม่ชอบอ่าน เด็กที่ไม่ชอบอ่านมักจะขาดการสังเกต ขาดประสบการณ์ ควรแก้ไขด้วยการหาหนังสือดี ๆ ที่นอกเหนือจากตำราเรียนมาอ่าน หรือฝึกใช้พจนานุกรมเมื่อสงสัยในตัวสะกดตัวใด

3. สะกดผิดเพราะแยกเสียงไม่ดี อาจมีความบกพร่องทางการฟังควรแก้ไขด้วยการเน้นทักษะการฟัง

4. สะกดผิดเพราะสายตาไม่ดี เนื่องมาจากเป็นคำที่คล้ายคลึงกัน เช่น กาน กานต์ เป็นต้น ควรแก้ไขด้วยการฝึกจำแนกคำฝึกสังเกตตัวสะกดอย่างละเอียด หากการอ่านไม่ดีขึ้น อาจใช้วิธีใช้นิ้วลาก หรือสัมผัสไปตามตัวอักษร จนกระทั่งจำตัวสะกดได้และให้ฝึกเขียนคำในรูปประโยค

5. สะกดผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ แก้ไขด้วยการให้เข้าใจหลักเกณฑ์นั้น ๆ เช่น หลักการใช้สระไ้ไม่ม้วน “ ใ ” สระอะ “ ะ ” เป็นต้น

อัครา บุญทิพย์ (2535: 5) กล่าวว่า การเขียนคำได้ถูกนั้นจะต้องเขียนให้ถูกต้องตามหลักพจนานุกรมทั้งพยัญชนะ สระ ตัวสะกด ตัวการันต์ วรรณยุกต์ การเขียนหนังสือผิด คือ การเขียนตัวอักษรถ่ายทอดเสียงหรือความหมายผิดไป

พันทิพา อุทัยสุข (2537: 592) ได้ให้เหตุผลของการสะกดคำผิดว่า เนื่องมาจากเหตุต่อไปนี้

1. การสอนปกติไม่ได้สอนให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน คือ โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ครูจะใช้วิธีสอนแบบเดียวกันกับเด็กทุกคนและทุกวัน ซึ่งแต่ละคนมีความสามารถในการสะกดคำแตกต่างกันแล้วแต่สภาพความพร้อม สติปัญญา และอารมณ์

2. เด็กถูกบังคับให้จำ และต้องสะกดคำให้ได้ภายในเวลาจำกัด ซึ่งทำให้สับสนเพราะการสะกดคำนั้น เด็กควรได้รับความเคยชินมากพอที่จะสามารถเขียนออกมาได้ทันที

3. วิธีการฝึกฝนซ้ำ ๆ นั้น ไม่ได้เตรียมให้น่าสนใจสำหรับเด็ก ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนใจการสะกดคำ การให้เด็กฝึกฝนซ้ำ ๆ ให้เกิดความเคยชินควรมีวิธีการที่น่าสนใจ

4. เด็กมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการเขียน อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่นักเรียนสอบตกเรียนซ้ำ และถูกครูปฏิบัติต่อตนผิดกับเด็กอื่น เพราะเหตุผลที่ตนสอบตกทำให้เด็กไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งนั้น

จากปัญหาและสาเหตุดังกล่าวมา การเขียนสะกดคำผิดที่เกิดจากเด็กคือ ความเลินเล่อ ไม่ชอบอ่านหนังสือ การฟังที่แยกเสียงไม่ดี สายตาไม่ดี ขาดทักษะการสังเกต และขาดหลักเกณฑ์ทางภาษา ด้านการสอนของครูใช้วิธีที่ไม่เหมาะสม โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ใช้วิธีการเดิม ๆ ในเวลาจำกัด ทำให้เด็กเบื่อ เด็กมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการเขียน ครูจึงต้องใช้วิธีการใหม่ ๆ ได้รับความสนใจไม่ซ้ำซากจำเจ ฝึกทักษะการอ่านและการสังเกตให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็ก

5. หลักการสอนเขียนสะกดคำ

วรรณิ โสมประยูร (2539: 173) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. เขียนคำจากการผสมพยัญชนะ เช่น นก กบ
2. เขียนคำจากการผสมตัวอักษร เช่น กลาง จาน
3. เขียนคำจากการประสมคำ เช่น ไก่ขัน
4. เขียนคำจากการต่อคำ เช่น ชันน้ำ น้ำปลา
5. เขียนคำจากตารางบิงโก
6. เขียนคำต่อพยัญชนะตัวท้ายของคำ เช่น กิน นับ
7. เดิมคำที่หายไป
8. จับคู่คำให้ได้ความหมายใหม่
9. หาคำตรงข้าม
10. เขียนคำจากของจริงหรือภาพ
11. เขียนคำจากสิ่งที่คลำหรือดม

12. เขียนคำจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

13. เขียนคำคล้องจอง

การเขียนสะกดคำจะได้ผลดีเมื่อครูนำเอาวิธีสอนเขียนคำหลายวิธีมาใช้ เช่น การผสมพยัญชนะ ประสมตัวอักษร ประสมเป็นคำแล้วจึงสอนแจกลูกและผันอักษร เพราะการสอนคำให้เด็กผันอักษร จะทำให้เด็กได้ฟังเสียงคำและได้เปล่งเสียงคำพร้อมกับมองเห็นภาพตัวอักษรที่คู่กับเสียง การสอนแจกลูก และผันอักษร จึงเป็นวิธีพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำได้ดี

สนิท ตั้งทวี (2528: 32-33) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

1. ครูจัดหาเรียงความ ข่าว หรือบทความมาแจกให้นักเรียนอ่านในเวลาที่กำหนด แล้วให้นักเรียนลอกข้อความที่เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์และข้อคิดที่ดีมาส่งครู โดยครูเน้นความถูกต้องของการเขียนรวมทั้งความประณีตสวยงามของตัวหนังสือ

2. ครูมอบให้นักเรียนไปอ่านบทความจากหนังสือพิมพ์ หรือจากวารสารต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนคัดลอกข้อความที่น่าสนใจลงในบัตรรายการ โดยบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้นให้ชัดเจน

3. แบ่งกลุ่มให้ไปหาคำจากหนังสือเรียน หรือหนังสืออื่น ๆ มาแจกกัน แล้วบอกให้เขียน

4. รวบรวมคำศัพท์ต่าง ๆ โดยเขียนเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น อาจจะเรียงตามตัวอักษร หรือเรียงตามความหมาย

5. ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนคำศัพท์ลงในบัตรคำ แล้วใช้คำเหล่านั้นเขียนเป็นข้อความ ลงบนแถบประโยค

6. แข่งขันสะกดคำยากบนกระดานหน้าชั้นเรียน

7. ให้นักเรียนเขียนประกาศ โฆษณา บัตรเชิญ หรือบัตรอวยพร โดยครูเน้นถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงามและประณีต

8. ครูทำบัญชีคำยาก แล้วนำมาให้นักเรียนเขียนเป็นคำ ๆ โดยเน้นความถูกต้องชัดเจน ครูอาจให้นักเรียนผลัดกันตรวจและให้คะแนนแต่ละคน ให้นักเรียนบันทึกผลการสะกดคำยากของตนไว้เพื่อพัฒนาการของตน

9. ครูให้นักเรียนแต่งประโยค โดยการกำหนดคำที่มักเขียนผิดให้ เช่น กังสดาล ขโมยครหา ชนวน ประติมากรรม นัยน์ตา เวทมนต์ เป็นต้น

10. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ให้แข่งขันเขียนคำที่มักเขียนผิด

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2534: 49-50) ได้เสนอแนะการสอนเขียนไว้ว่า การเขียนต้องควบคู่ไปกับการอ่านและกระบวนการสอนเขียนสะกดคำควรเป็น ดังนี้

1. ให้นักเรียนออกเสียงคำที่เขียนให้ชัดเจน

2. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำนั้นอย่างชัดเจนและถูกต้อง

3. ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้น

4. ให้นักเรียนสะกดคำให้ได้

สราวุธ เฟื่องศรีโคตร (2539: 25) ได้สรุปหลักการสอนเขียนสะกดคำไว้ว่า การสอนให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำและหลักการสอนเขียนสะกดคำ ซึ่งพอสรุปวิธีการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำ ว่ามีลักษณะอย่างไร ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง

2. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำนั้น ๆ ให้ชัดเจนเป็นคำ ๆ

3. ฝึกให้นักเรียนสะกดคำปากเปล่า โดยวิธีแจกลูกสะกดคำ โดยออกเสียงดัง ๆ อย่างชัดเจน

4. สอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ และยกตัวอย่างการใช้คำนั้น ๆ

ในสถานการณ์ต่าง ๆ

5. ฝึกให้ลงมือเขียนสะกดคำนั้น ๆ หลาย ๆ ครั้ง

6. ให้นักเรียนระลึกคำที่เขียน แล้วเขียนสะกดคำโดยไม่ต้องดูแบบ

7. ตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้กลับไปดูคำนั้นใหม่

8. ใช้คำที่เขียนนั้น มาแต่งประโยค โดยอาจแต่งด้วยปากเปล่าก็ได้

9. ทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยทำแบบฝึกทักษะ

ประภาศรี สีหอำไพ (2543: 39) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนสะกดคำไว้ ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นหาคำศัพท์ในเรื่องที่เรียน

2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด

3. ครูบอกให้เขียน แล้วตรวจโดยใช้บัตรคำ

4. แข่งขันสะกดคำยาก

5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก

6. นำกฎเกณฑ์การเขียนสะกดคำมาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น

7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกด การันต์ของตนเองหรือ

ของเพื่อน

8. หาประโยคหรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์

9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด

10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวบรวมไว้

11. กำหนดคำศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง

12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้เด็กเรียนสะกดผิดโดยที่ครูไม่แก้ไข

หลักการเขียนสะกดคำในการจัดการเรียนการสอนนั้น ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำ และสามารถนำคำไปใช้ได้ มีวิธีมากมายหลากหลายวิธีที่สามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ เพื่อให้นักเรียนเกิดเรียนรู้คำ ค้นหาความหมาย สามารถเขียนคำและนำคำไปแต่งได้มากยิ่งขึ้น เกิดความสนุกสนาน สนใจและประสบความสำเร็จในการเขียนสะกดคำ

จากหลักการข้างต้นที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงใช้หลักการรู้ความหมายของคำ หลักการเขียนคำ โดยดูภาพก่อนแล้วออกเสียงคำ จึงให้เห็นรูปคำ ฝึกเขียนคำตามเส้นประ ฝึกอ่านคำ เขียนคำด้วยตนเอง จนเมื่อเห็นภาพสามารถเขียนคำได้ด้วยตนเอง มาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

6. วิธีการสอนสะกดคำแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 85-86) ได้เสนอวิธีการสอนสะกดคำแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ตั้งกฎ (Rule-Based Instruction)

ครูพยายามตั้งกฎเกณฑ์ให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อให้สะดวกแก่การจดจำเกณฑ์ต่าง ๆ ควรคำนึงถึงหลักภาษาไทยเป็นสำคัญและจะช่วยให้เด็กสะกดคำได้ง่ายขึ้น เช่น เรื่องการประวิสรรชนีย์ บางคำประวิสรรชนีย์ บางคำไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น

มะนาว มะขาม มะยม ประวิสรรชนีย์

มนัส มฤตยู มหันต์ ไม่ประวิสรรชนีย์

ครูอาจตั้งกฎว่าคำใดที่เปล่งเสียงเต็มพยางค์ เช่น มะนาว จะต้องประวิสรรชนีย์แต่คำใดที่เปล่งเสียงกึ่งพยางค์ เช่น มนัส ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เป็นต้น

2. การใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน (Multisensory Approach)

การใช้ประสาทสัมผัสรับรู้หลายด้านในการสอนเขียนแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ คือ ใช้ทั้งการฟัง การใช้สายตา และการเขียนพร้อม ๆ กัน โดยปฏิบัติเป็นขั้นตอนดังนี้

2.1 ครูเขียนคำใหม่หรือคำยากลงบนกระดาน ครูอ่านคำนั้นในขณะที่นักเรียนดูครูเขียน

2.2 นักเรียนใช้นิ้วลากไปตามตัวอักษรทีละตัวประกอบขึ้นเป็นคำนั้น ๆ เอ่ยชื่อตัวพยัญชนะและสระ แล้วจึงออกเสียงคำนั้นเมื่อลากนิ้วครบทุกตัว

2.3 ชีพพยัญชนะและสระล้วน ๆ จึงอ่านออกเสียงคำนั้นเมื่อลากนิ้วครบทุกตัว ครูเขียนคำนั้นลงบนกระดานและอ่านคำนั้น

2.4 ครูลบคำนั้นแล้วให้นักเรียนเขียนคำนั้นอีกครั้ง หากเด็กเขียนผิดกลับไปเริ่มขั้นที่ 2 ใหม่ หากเด็กเขียนถูกครูรวบรวมคำนั้นไว้เพื่อใช้ทดสอบในครั้งต่อไป

2.5 ในการสอนคำใหม่คำต่อไป ครูอาจไม่ให้นักเรียนใช้นิ้วลากตามตัวอักษรก็ได้แต่ปฏิบัติตามขั้นที่ 3-4 หากเด็กมีปัญหาในการสะกดคำ จึงให้นักเรียนใช้การสัมผัส

3. การสะกดคำตามครู (Imitation Method)

วิธีนี้เป็นวิธีที่มีขั้นตอนง่าย ๆ กล่าวคือ ครูสะกดคำนั้นลงบนกระดานหรือลงในกระดาษ ครูพูดไปด้วยว่าคำนั้นประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะและสระใดบ้าง แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามครูทุกประการ แต่พูดให้เสียงดังกว่าครู ครูให้แรงเสริมทันทีที่เด็กทำถูก หากเด็กสะกดผิดครูบอกเด็กว่าตัวสะกดถูกต้องเป็นเช่นใด ผิดซ้ำ ๆ เช่นนี้หลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งเด็กสะกดได้เอง

4. การกำหนดคำ (Word Lists)

ครูเขียนคำลงบนกระดาน ให้เด็กลอกคำเหล่านั้นลงในสมุด ครูให้เด็กฝึกสะกดคำเหล่านั้นปากเปล่า และเขียนสะกดคำด้วยตัวเอง ครูทดสอบเด็กทุกวันเมื่อเด็กสะกดคำใดได้ถูกต้องให้รางวัลหรือเสริมแรง และลบคำนั้นออกให้เด็กฝึกสะกดคำที่เหลือต่อไป ครูทดสอบทุกวัน ครูอาจเพิ่มคำใหม่ให้แก่เด็กอีก รายการคำสำหรับเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน จำนวนคำที่ครูมอบหมายให้เด็กฝึกมีจำนวนระหว่าง 3-8 คำ ต่อครั้ง หากจำนวนคำมีมากเกินไปมักไม่ได้ผล และมีงานวิจัยจำนวนมากที่สอนสะกดคำด้วยวิธีนี้

ผดุง อารยะวิญญู และ สุวิทย์ พวงสุวรรณ (2554: 77) เสนอแนะการสอนสะกดคำไว้ดังนี้

1. การฝึกฟัง (Auditory Perception) เป็นการฝึกฟังเสียงสระ เสียงพยัญชนะทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายคำ (ตัวสะกด) เมื่อเข้าใจในระบบเสียงภาษาและสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะแล้วจึงลงมือฝึกการสะกดคำ

2. การฝึกจำทั้งคำ (Visual Memory Word) การจำทั้งคำเป็นทักษะที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มักมีอยู่แล้ว จึงอาจใช้วิธีนี้ในการสอนสะกดคำโดยให้จำทั้งคำ ว่าแต่ละคำประกอบด้วยพยัญชนะและสระใดบ้าง การฝึกซ้ำ ๆ จะช่วยให้เขียนสะกดคำได้ดีขึ้น

3. ใช้ประสาทรับรู้หลายด้าน (Multisensory Method) มนุษย์รับรู้ได้โดยผ่านการฟัง การใช้สายตา การสัมผัสและการดมกลิ่น การรับรู้ที่นำมาใช้ในการสอนสะกดคำ ได้แก่ การฟัง การใช้สายตา และการสัมผัส ควรนำมาใช้พร้อมกันทั้ง 3 ด้าน

4. ศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center) ศูนย์การเรียนรู้ในความหมายนี้ หมายถึง ศูนย์เล็ก ๆ ภายในห้องเรียนที่ประกอบด้วยหนังสือคำศัพท์ หนังสือต่าง ๆ เพื่อใช้ประกอบการอ่าน อาจมีเกมสะกดคำให้นักเรียนเล่นด้วย

จากวิธีการสอนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ครูต้องหาเกณฑ์ให้เด็กจดจำ ซึ่งต้องง่ายต่อการจำควบคู่ไปกับการใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ด้าน โดยครูต้องใช้หลาย ๆ วิธีรวมกัน คือ ใช้ตา ดู หู ฟัง มือ เคลื่อนไหวตาม ทำให้เด็กจดจำได้ดีขึ้น หรือแบบศูนย์การเรียนรู้ และต้องมีการเสริมแรงทันทีที่เด็กทำได้ ขณะเดียวกันการสอนเขียนสะกดคำแต่ละครั้งควรมีจำนวน 3-8 คำต่อครั้งเท่านั้น เพราะหากมากเกินไปทำให้เด็กสับสนในการจำ

ในงานวิจัยครั้งนี้จึงได้ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา โดยเลือกใช้หลักการสอนเขียนและวิธีการสอนสะกดคำแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้นของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู โดยใช้หลักการตั้งกฎ (Rule - Based Instruction) มาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนว่า สระอะ เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้าย รูปสระอะ (- ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) และวางไว้บนพยัญชนะต้น สร้างแบบฝึกที่ 1 กิจกรรมเขียนคำตาม แบบฝึกที่ 2 เขียนคำจากภาพ ใช้หลักประสาทสัมผัสรับรู้หลายด้านคือ ใช้สายตา ดู นักเรียนดูพยัญชนะและสระ ครูเขียนบนกระดาน และใช้นิ้วลากตามไปด้วยพร้อมกับใช้หูฟังเสียงพยัญชนะ สระ ที่ครูออกเสียงแล้วพูดตามครู ครูจึงเขียนคำบนกระดาน ขณะครูเขียนคำบนกระดานครูออกเสียงคำที่เขียนและอ่านคำนั้น นักเรียนออกเสียงตาม จึงเขียนประสมคำในแบบฝึกที่ 3 โดยใช้หลักการกำหนดคำ (Word Lists) คือกำหนดคำให้นักเรียนฝึกสะกดคำปากเปล่า เขียนสะกดคำตามแบบแล้วฝึกเขียนด้วยตนเอง และแบบฝึกที่ 4 เขียนคำให้สมบูรณ์ ใช้หลักการสะกดคำตามครู โดยครูเขียนตัวอย่างคำให้นักเรียนดูว่าประสมด้วยพยัญชนะตัวใดกับสระอะ (- ะ) เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้ายคำ รูปสระอะ (- ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น แล้วนักเรียนลงมือปฏิบัติโดยเขียนด้วยตนเองในแบบฝึกที่ 5 เขียนคำหนูทำได้ นักเรียนดูภาพ เขียนคำเดิมในช่องว่างที่กำหนด โดยใช้หลักการระลึกคำและการทบทวนคำมาเขียนคำจากภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณิ์ โสมประยูร (2539: 173) และ สรวาดิ เพ็งศรีโคตร (2539: 25) ที่ใช้หลักการระลึกคำและเขียนทบทวนคำ การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำ ได้ใช้หลักการหลาย ๆ วิธีดังที่กล่าวมาข้างต้น รวมกันสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา 1 คำ ประกอบด้วยแบบฝึก จำนวน 5 แบบฝึก คือ แบบฝึกเขียนคำตามแบบ เขียนคำจากภาพ เขียนประสมคำ เขียนคำให้สมบูรณ์ เขียนคำหนูทำได้ เพื่อพัฒนาความสามารถทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

7. ความสามารถในการเขียนสะกดคำ

ความสามารถในการเขียนสะกดคำ ซึ่งนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนไว้ ดังนี้

Webster (1981: 190 อ้างถึงใน มณฑาทิพย์ อัดตปัญญา, 2542: 11) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำเป็นศิลปะหรือกลวิธีในการจัดเรียงอักษรให้เป็นคำตามแบบที่คนยอมรับ

บันลือ พฤษะวัน (2527: 30) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำเป็นการสอนให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงชัดเจนและเขียนคำได้อย่างถูกต้อง ลักษณะการเขียนคำที่ถูกต้องตามแบบนั้น ๆ วรรณิ โสมประยูร (2539) ได้กล่าวว่าการเขียนสะกดคำเป็นวิธีเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อออกเสียงให้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ (พฐ ทังแดง และ สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์, 2534) มีแนวคิดเกี่ยวกับความหมายของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่สอดคล้องกันสรุปได้ว่า การสะกดคำเป็นการสอนให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้อง โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ตัวการันต์ ตามหลักเกณฑ์ของหลักภาษาและพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2545 และต้องสื่อความหมายกันได้

Jacobs (1981: 132 อ้างถึงใน มณฑาทิพย์ อัดตปัญญา, 2542: 23) กล่าวว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนสรุปได้ ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุสมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงของข้อความ มีข้อความสนับสนุนความคิดนั้นได้อย่างกะทัดรัดชัดเจน
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้น ๆ โดยสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย
4. การใช้ภาษา (Language use) ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้องและคำนึงถึงหน้าที่ของคำ
5. กลไกทางภาษา (Mechanic) ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

จากความหมายของการเขียนสะกดคำดังกล่าวสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำเป็นศิลปะที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด โดยสื่อความหมายด้วยตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ มีกลวิธีในการเขียนโดยสามารถวางเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไว้ด้วยกันให้เป็นคำ เนื้อหา

สำนวนถ้อยคำ ประโยค โครงสร้างประโยค เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้องตามหลักเกณฑ์ของหลักภาษา สามารถสื่อความหมายเข้าใจกันได้ และมีความหมายตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2545

ความสามารถทางการเขียนจึงหมายถึง ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเมื่อได้รับการฝึกเขียน หลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา แล้วนักเรียนสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราได้ถูกต้อง โดยวางเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวการันต์ ตรงตามหลักพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน และเกณฑ์การเขียนคำโดยสามารถสื่อความได้ตรงตามความหมายที่ต้องการ

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ มีดังนี้

นิภาพร ปวนสุรินทร์ (2542) ได้ศึกษาวิจัยความสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยใช้เกม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปัญญาคุณนิกร ปีการศึกษา 2541 จำนวน 10 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง และกำหนดระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ๆ ละประมาณ 10-20 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถสะกดคำภาษาไทย หลังจากการเรียนสะกดคำ โดยใช้เกมแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จารัต จินดาวงศ์ (2545) ได้ศึกษาความสามารถการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียน สะกดคำ และการเขียนตามคำบอก ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

หรรษา บุญนายน (2546: 68) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากหลังการใช้แบบฝึกสะกดคำสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกสะกดคำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนีย์ แก้วของแก้ว (2549: 55) ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยเปรียบเทียบ

ความสามารถทักษะการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการฝึกโดยใช้แบบฝึกการประสมอักษร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านบ่อทอง อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 7 คน เลือกแบบเฉพาะเจาะจง ระยะเวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกการประสมคำ มีทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เพ็ญภรณ์ เครือซอน (2550: 63) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่า การสอนเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น ต้องใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและเร้าความสนใจของนักเรียน กิจกรรมไม่ซ้ำซากจำเจ เช่น เกม แบบฝึก บทเรียนคอมพิวเตอร์ตลอดถึงวิธีการสอนของครู สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนสูงขึ้น

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1. ความหมายของแบบฝึก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2543) กล่าวว่า แบบฝึกปฏิบัติหมายถึง สิ่งที่นักเรียนจะต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกครอบคลุมกิจกรรมการเรียนที่ผู้เรียนพึงกระทำ จะแยกเป็นแต่ละหน่วยหรือรวมเป็นเล่มก็ได้

เตือนใจ ตรีนตร (2544: 5) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหาจนได้รับความชำนาญ และให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยมีครูเป็นผู้แนะนำ

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน 2545 (2546: 483) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกหมายถึง แบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131) กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่า แบบฝึกเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ เป็นสิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้ว มาฝึกให้เกิดความเข้าใจที่กว้างขวางขึ้น

สุเทวี แก้วนิมิตต์ (2547: 37) กล่าวว่า iva แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด หรือแบบเสริมทักษะ เป็นสื่อการเรียนที่เป็นตัวอย่างปัญหา ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกตอบ ฝึกปฏิบัติเพื่อเพิ่มทักษะและประสบการณ์ในการเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2548) ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่าหมายถึง กิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

สาวิตรี สุวรรณ (2551: 35) สรุปไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ครูสร้างขึ้นจากบทเรียนที่ได้สอนไปแล้ว ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ สร้างความเข้าใจ เสริมทักษะให้ผู้เรียน เพื่อให้เกิดความชำนาญ เกิดทักษะบางอย่าง และเป็นการทบทวนเนื้อหาต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้ว ให้สามารถจดจำเนื้อหาต่าง ๆ ได้แม่นยำมากขึ้น

ประมว สวัสดิ์ลาภ (2552: 28) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะหมายถึง อุปกรณ์การสอนที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะผู้เรียนหลังจากเรียนเนื้อหาไปแล้ว

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น แบบฝึกทักษะหมายถึง สื่อการสอน เทคนิคการสอนชนิดหนึ่งที่ครูสร้างขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกทักษะให้แก่ผู้เรียน จะมีลักษณะเป็นแบบฝึกกิจกรรมเป็นหน่วย ๆ หรือรวมเป็นเล่มก็ได้ และควรมีกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ และแม่นยำ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและตรวจสอบความเข้าใจด้วยตนเองได้ ผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีจำนวน 20 คำ ๆ ละ 5 แบบฝึก เพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

2. ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับเด็กนั้นม้องค์ประกอบหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

ดวงเดือน อ่อนน้อม และคนอื่น ๆ (2536: 37) ยังได้เสนอแนะลักษณะของแบบฝึกหัดที่ดี ดังนี้

1. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่าง ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้เหมาะสมกับผู้รู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง ถ้าต้องการ

2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่ใช้อยู่ในแบบฝึกควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งที่กำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของนักเรียนเพื่อว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้น จะได้ออกให้เกิดความเพลิดเพลินและความพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ที่ว่าเด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นง่าย ๆ หรือที่ตนเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น และรู้จักนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกที่ดีต้องมีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน ฉะนั้นการจัดทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอ และมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อที่ว่าทั้งเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อน จะทำได้ตามความสามารถทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. แบบฝึกหัดที่ดีควรเร้าความสนใจของนักเรียนตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน

10. แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบฝึกที่สามารถประเมินและจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ง่าย

วรสุดา บุญยไวยโรจน์ (2537: 37) ได้เสนอลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ 6 ประการ คือ

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ
2. แบบฝึกควรมีความหมายต่อผู้เรียน ตรงตามจุดมุ่งหมาย ลงทุนน้อย ใช้ได้นาน ๆ
3. ภาษาและภาพในแบบฝึกควรเหมาะสมกับวัย และพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. ควรแยกแบบฝึกทักษะเป็นเรื่อง ๆ และมีกิจกรรมหลายรูปแบบ
5. แบบฝึกที่ดีควรเร้าความสนใจตั้งแต่หน้าปกจนถึงหน้าสุดท้าย

6. ควรเน้นแบบฝึกทักษะที่สามารถประเมินและจำแนกความเจริญงอกงามของผู้เรียนได้ด้วย

วิลลิตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131–132) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. เป็นสิ่งที่นักเรียน เรียนมาแล้ว
2. เหมาะกับระดับวัย หรือความสามารถของนักเรียน
3. มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม คือ ไม่นานเกินไป
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้นักเรียนแสดงความสามารถ
6. ใช้สำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย
7. ฝึกให้คิดได้เร็วและสนุกสนาน
8. สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

ลักษณะของแบบฝึกที่ดีดังกล่าวข้างต้น ซึ่งมีลักษณะของแบบฝึกที่ดีคือ ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ เนื้อหาใช้ภาษาและภาพเหมาะสมกับวัย คำสั่งชัดเจนและมีตัวอย่างประกอบ กิจกรรมมีความยากง่ายหลากหลายรูปแบบสามารถตอบสนองความแตกต่างของบุคคลได้ และพัฒนาทักษะที่ต้องการ ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ได้รับความสนใจ ลงทุนน้อย ควรปรับปรุงควบคู่กับบทเรียน ใช้ได้นานคุ้มค่าทั้งใน-นอกห้องเรียน ใช้เวลาฝึกสั้น ๆ สามารถศึกษาด้วยตนเองได้

สรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีที่สำคัญที่สุด ต้องพัฒนาทักษะที่ต้องการได้ ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล และต้องเป็นแบบฝึกสั้น ๆ เป็นสิ่งที่เรียนมาแล้ว มีกิจกรรมหลากหลาย และเรียงลำดับจากง่ายไปยาก มีรูปภาพประกอบ ฝึกเพียงเรื่องเดียวในแบบฝึกนั้น ๆ มีกิจกรรมหลายรูปแบบ มีคำอธิบายที่ชัดเจนเข้าใจง่าย กิจกรรมสนุกสนานสร้างความสนใจของเด็ก ใช้เวลาฝึกพอเหมาะไม่นานเกินไป สามารถศึกษาทบทวนด้วยตนเองได้ คำศัพท์ที่ใช้ฝึกเป็นคำที่คุ้นเคยมีใช้บ่อย สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จากหลักการดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้นำมาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

3. ประโยชน์ของแบบฝึก

วีระ ไทยพาณิชย์ (2528: 175) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้แบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี และนำการเรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

Petty. (1963: 469-472 อ้างถึงใน สิริพร กอบแก้ว, 2543) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. เป็นส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยสอนเด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้แก่เด็กบดทอบท หรือหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือที่มีค่าของครูที่จะสนองความต้องการรายบุคคลในชั้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน
 - ลักษณะการฝึกที่ช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนี้ ได้แก่
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัด ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กให้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่
8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกจากที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อย จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546: 13) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพช่วยทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการฝึกทักษะทางภาษา โดยเฉพาะการเขียนได้เป็นอย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญของครู ทำให้ครูลดภาระการสอนลงได้ ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

สุเทวี แก้วนิมิตติ (2547: 40) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า ประโยชน์ของแบบฝึก ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนยิ่งขึ้น มีความเชื่อมั่น มีความรับผิดชอบต่องานที่ทำ นักเรียนสามารถใช้ทบทวนบทเรียนและเห็นความก้าวหน้าของตนเองด้วย ตลอดจนช่วยลดภาระการสอนของครู ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน ทำให้ครูทราบจุดเด่นจุดด้อยของนักเรียนได้ชัดเจนอันเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

ถวัลย์ มาศจรัส (2550: 21) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะมีประโยชน์ ดังนี้

1. เป็นสื่อการเรียนรู้
2. ผู้เรียนมีสื่อไว้สำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การวิเคราะห์ และการเขียน
3. เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับแก้ไขปัญหาการเรียนรู้ของผู้เรียน

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550: 53-54) กล่าวสรุปไว้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์ ดังนี้

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย
5. ช่วยลดภาระครู
6. ช่วย让孩子ฝึกฝนได้อย่างเต็มที่
7. ช่วยพัฒนาความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. ช่วยเสริมทักษะให้คงทน ซึ่งมีลักษณะการฝึกดังนี้
 - 8.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนเรื่องนั้น ๆ
 - 8.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 8.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ผิด
9. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
10. ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเอง
11. ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน
12. ประหยัดค่าใช้จ่าย เวลา และแรงงานของครู

ฐาณิษญาณ์ เพ็งพรหม (2555: 66) ได้สรุปประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะทางภาษา เสริมทักษะทางภาษาให้คงทน สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้อย่างชัดเจน แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยครู ทำให้ลดภาระการสอนลงได้ ทำให้เห็นจุดเด่นจุดด้อยของนักเรียนอันเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดทักษะความชำนาญ เกิดความเชื่อมั่นและความเข้าใจ สามารถฝึกทักษะได้ด้วยตนเองจนประสบผลสำเร็จสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ เสริมทักษะทางภาษาได้ดี ใช้ได้นานลดภาระของครู ประหยัดเวลา อีกทั้งก่อให้เกิดกำลังใจและประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

4. ความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะทางภาษาต่อการเรียนการสอนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ซึ่งจำแนกเป็น 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการฟังและทักษะการอ่านเป็นทักษะรับเข้า ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะการแสดงออกและทักษะทั้ง 4 ทักษะนี้ ในชีวิตประจำวันทุกคนต้องใช้อยู่ตลอดเวลา จึงต้องมีการฝึกฝน และเรียนรู้อยู่เสมอเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่วในการเรียนการสอน จึงจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะทั้ง 4 ด้านให้แก่ นักเรียน เพื่อให้สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการสอนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ซึ่งทักษะหมายถึง ความชำนาญ คล่องแคล่ว รวดเร็วและถูกต้อง ซึ่งทักษะต่าง ๆ จะเกิดได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกเรียนซ้ำ ๆ ย้ำทวนบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญ ดังนั้น การสอนภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ได้ดีนั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสทำซ้ำ ฝึกซ้ำอยู่เสมอ ๆ จนเกิดความชำนาญ สามารถฟัง พูด อ่านและเขียนได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วและถูกต้อง และเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะได้ผลดีก็คือ “แบบฝึก” ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ ดังนี้

วรรณฯ แซ่ตั้ง (2541: 19) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิชาทักษะภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำ เพราะจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความชำนาญ สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง รวดเร็ว ครูสามารถสร้างแบบฝึกและเลือกใช้แบบฝึกให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียนได้ โดยจะต้องให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยา และแบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ มีภาพและกิจกรรมที่เร้าความสนใจของนักเรียนได้อย่างดีเพื่อให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายและมีความสนใจในการฝึกเขียนมากขึ้น

นวลนุช ศรีทองดี (2541: 29-35) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนที่ใช้ฝึกทักษะหรือสร้างความคิดรวบยอดให้แก่ นักเรียน หรือทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว แต่ต้องได้รับการฝึกหลาย ๆ ครั้ง หลาย ๆ รูปแบบ เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแล้วอย่างน้อยก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นอย่างแน่นอน

ชยาภรณ์ พิณพาทย์ (2542: 118) กล่าวว่า แบบฝึกมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียน ทักษะทางภาษามาก เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียน และคำศัพท์ต่าง ๆ ให้คงทน ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะเรียน ทราบความก้าวหน้าของตนเอง

สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้ นำมาวัดผลการเรียนหลังจากที่เรียนแล้ว ตลอดจนสามารถทราบข้อบกพร่องของนักเรียนและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันทั่วถึง ซึ่งจะมีผลทำให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย และลดภาระได้มาก ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศิริพร กอบแก้ว (2543: 57) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะแบบฝึกเป็นสื่อการสอนที่ช่วยลดภาระของครู เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากที่เรียนจบบทเรียนแต่ละครั้ง ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาของเด็กแต่ละคน ส่วนนักเรียนจะได้แก้ไขข้อบกพร่องของตนเองและจะเป็นสิ่งสำคัญในการให้นักเรียนทบทวนความรู้

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546: 11) กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกที่ครูสามารถนำมาเป็นเครื่องมือในการสอนจะช่วยให้เด็กนักเรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้น ดังนั้นแบบฝึกการเขียนสะกดคำจึงมีความสำคัญในการช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ และสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

ปริศนา พลหาญ (2549: 49) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกภาษาไทยจะทำให้นักเรียนมีทักษะในด้านภาษา ช่วยเสริมทักษะด้านภาษาและให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารและสื่อความหมายได้ตรงกัน

ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาไทย เน้นให้ใช้วิธีสอนแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาการสอน อาศัยหนังสือเรียนเป็นสื่อ และนักเรียนต้องค้นคว้าหาอ่านหนังสือเพิ่มเติม และเรียนรู้คำจากหนังสือเรียนนั้น ๆ ครูจำเป็นต้องใช้แบบฝึกหลาย ๆ แบบ ทั้งฝึกอ่าน ฝึกเขียน ฝึกพูด ฝึกฟัง เพื่อพัฒนาและฝึกทักษะทางภาษาให้กับนักเรียน แบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ช่วยในการฝึกฝนทักษะทางภาษาได้ ทั้งยังช่วยให้ทักษะทางภาษานั้นคงทน ดังที่บุญเกื้อ ควรรหาเวช (2542: 43) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกมีไว้ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อช่วยให้เกิดทักษะและความแตกฉานในบทเรียน นอกจากนี้ยังมีผลงานของนักวิจัยหลายท่านที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของแบบฝึกที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาไทย ว่าสามารถช่วยเสริมทักษะการเรียนภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. หลักการทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำเพื่อใช้ในการสอนนั้น ต้องใช้หลักการทางจิตวิทยาการเรียนรู้อย่างช่วย เพื่อให้แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นมีความสมบูรณ์เหมาะที่จะนำไปใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุดและต้องการให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนั้นผู้สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนจึงต้องอาศัยหลักทางจิตวิทยา

การเรียนรู้และทฤษฎีที่เป็นแนวคิดพื้นฐานของการสร้างแบบฝึกเพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจ คำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างของนักเรียน ดังที่

ธอร์นไคด์ (Thorndike 1976, 81 อ้างถึงใน วัฒนา เสนนอก, 2550: 38) ได้ตั้งกฎการเรียนรู้ 3 ข้อ ซึ่งนำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ ได้แก่

1. กฎแห่งผล (Law of Effect) หมายถึง การที่ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจก็จะเกิดผลดีต่อการเรียนรู้ทำให้อยากเรียนรู้ต่อไปอีก แต่ถ้าไม่ได้รับผลที่พึงพอใจก็จะไม่อยากเรียนรู้หรือเบื่อหน่ายและเป็นผลเสียต่อการเรียนรู้อาจทำให้ผู้กระทำการกระทำสิ่งนั้นได้ การนำกฎแห่งผลที่พอใจมาใช้ ครูควรส่งเสริมให้เกิดความพึงพอใจจากการฝึก การรู้จักผู้เรียนอย่างแท้จริง ว่าใครมีความสามารถ ความสนใจเพียงใดแค่ไหน แล้วพยายามจัดการเรียนการสอนรวมถึงการมอบหมายงาน ที่มีความยากง่ายเหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้สึกลึกซึ้ง และสามารถทำได้สำเร็จในงานที่ตนได้รับความมอบหมาย ก็จะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะฝึกมากขึ้น

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) คือ การที่ได้มีโอกาสกระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ในพฤติกรรมหนึ่ง ๆ จะทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งการฝึกหัดที่มีการควบคุมที่ดี จะส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มั่นคงและคงทนถาวร แบ่งเป็น 2 กฎ คือ

2.1 กฎแห่งการใช้ (Law of Use) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วมีการกระทำหรือนำสิ่งเรียนรู้นั้นไปใช้บ่อย ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มั่นคงถาวร

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วไม่ได้กระทำบ่อย ๆ หรือไม่ได้ใช้เลย ย่อมทำให้ค่อย ๆ ลบเลือนไปในที่สุด หรือเกิดการลืมจนไม่เรียนรู้อีกเลย

3. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) แบ่งเป็น 3 ข้อย่อย คือ

3.1 ถ้าบุคคลพร้อมแล้วได้กระทำมีหลักการว่า เมื่อบุคคลพร้อมแล้วได้กระทำจะเกิดความพอใจ

3.2 ถ้าบุคคลพร้อมแล้วไม่ได้กระทำมีหลักการว่า เมื่อบุคคลพร้อมแล้วไม่ได้กระทำ ก็ย่อมเกิดความรำคาญใจ

3.3 ถ้าบุคคลไม่พร้อมแล้วถูกบังคับให้กระทำมีหลักการว่า เมื่อบุคคลไม่พร้อมแต่ถูกบังคับให้กระทำ จะเกิดความรำคาญใจ

จากหลักจิตวิทยาในการสร้างและใช้แบบฝึกนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสร้างและการใช้ต้องเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนและควรเป็นแบบฝึกที่ให้นักเรียนได้ลงมือกระทำแล้วประสบผลสำเร็จในแบบฝึกนั้น ๆ หลังจากนั้นก็เสริมแรงเพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเองและเกิดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีกฎแห่งการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ 3 ข้อ คือ กฎแห่งผล กฎแห่งการฝึกหัด กฎแห่งความพร้อมร่วมกับแนวคิดหลักจิตวิทยา

ของสกินเนอร์ ในการสร้างแบบฝึกทักษะ โดยอาศัยหลักการวางเงื่อนไขให้ปฏิบัติ กระบวนการเสริมแรง การให้แรงเสริมทันทีทันใด ซึ่งสอดคล้องกับแบบฝึกทักษะการเขียนคำ 1 คำ นักเรียนได้ฝึกเขียนคำถึง 5 แบบฝึก และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull's Systematic Behavior Theory) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการเสริมแรง โดยเฉพาะการเสริมแรงในการให้รางวัลเพื่อให้เกิดการลดแรงขับ หรือลดความต้องการลง ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ นำหลักการทั้งหมดข้างต้นมารวมกันเพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เพื่อใช้ฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

6. หลักการและวิธีการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกให้สมบูรณ์และเหมาะสมสำหรับนำไปใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด และต้องการให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนั้นผู้สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำจึงต้องอาศัยหลักทางจิตวิทยาการเรียนรู้ และทฤษฎีที่เป็นแนวคิดพื้นฐานของการสร้างแบบฝึก เพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจและคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างของนักเรียน มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

พรรณี ชูทัย (2528: 162-163) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกที่ดีควรคำนึงถึงหลักการสร้างดังนี้

1. ความใกล้ชิด การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพอใจแก่นักเรียน ดังนั้นควรให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมที่ต่อเนื่องกัน
2. การฝึกหัด โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจที่แม่นยำ ใช้กับการเขียนได้ดี เพราะภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้การเขียนเพิ่มพูนขึ้น
3. การจูงใจ โดยการนำเข้าสู่บทเรียน มีการตั้งคำถาม หรือเริ่มฝึกจากแบบฝึกที่ง่ายและสั้น ๆ ไปสู่เรื่องที่ยาว ๆ ยากและซับซ้อนขึ้น ควรใช้แบบฝึกที่มีเรื่องหลายรสเพื่อสร้างความสนใจ ให้เกิดความอยากเรียนมากขึ้น

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2537: 412-413) ได้กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกทักษะไว้ว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปแบบที่น่าสนใจ สีสวยงาม จูงใจเด็กและเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีแรงจูงใจ มีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่า มุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ

3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียน ถ้าสามารถแยกตามความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึกเพื่อส่งเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่มได้ยิ่งดี

4. ในแบบฝึกหัดต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านหนังสือไม่ออก ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้นักเรียนสามารถทำตามคำสั่งได้

5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูจะต้องพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนอย่าให้มีข้อผิดพลาดได้

6. การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก

7. ควรมีแบบฝึกหลาย ๆ แบบ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางและส่งเสริมให้เกิด

ความคิด

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 1-2) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก พอสรุปได้ดังนี้

1. แบบฝึกควรมีหลายแบบเพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เบื่อ

2. ควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ

3. ควรให้ฝึกในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ควรมีการประเมินผลและควรประเมินในขณะที่ฝึกเพื่อดูว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่

5. แบบฝึกต้องสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นการเรียนรู้

6. แบบฝึกควรมีจุดมุ่งหมายแน่นอนว่าจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย

ที่วางไว้

7. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กแต่ละคน ถ้าสามารถแยกตามความสามารถ และจัดทำแบบฝึกเพื่อเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่มได้ยิ่งดี

8. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ

9. เนื้อหาในแต่ละแบบฝึกต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของนักเรียน

Harless (1970 อ้างถึงใน สมศรี อดุลยรัตนพันธุ์, 2546: 45) ได้ให้คำแนะนำว่า การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะควรใช้หลักจิตวิทยา ดังนี้

1. เราให้นักเรียนเกิดความสนใจ โดยการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะหลาย ๆ ชนิด

2. ให้นักเรียนมีโอกาสดบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงออกทางความสามารถและความเข้าใจลงในแบบฝึก

3. ให้นักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในแบบฝึกเสริมทักษะให้ตรงเป้าหมายให้มากที่สุด

4. นักเรียนได้มีโอกาสดบสนองต่อสิ่งเร้าด้วยการแสดงออกทางความสามารถและความเข้าใจลงในแบบฝึก

จะเห็นว่าหลักสำคัญในการสร้างแบบฝึกต้องสร้างให้เหมาะสมกับวัย พัฒนาการของเด็ก ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน แบบฝึกแต่ละชุดเรียงลำดับตามความยากง่ายและต้องกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับหลักจิตวิทยา มีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ มีความถูกต้อง เหมาะสมกับเวลาและเสริมทักษะการเรียนรู้ได้จริง

พรทิพภา แก่นเรือง (2552: 1) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกไว้ ดังต่อไปนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กแต่ละวัย เช่น แบบฝึกสำหรับเด็กเล็กหรือระดับอนุบาล และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เน้นภาพมากกว่าคำ เด็กวัย 9-11 ขวบ จะสนใจเรื่องราวเนื้อหาสาระประเภทสารคดี เรื่องราวจากตำรา ตำนาน คำบอกเล่ามากกว่านิทาน วัย 11-16 ปี ชอบอ่านเรื่องยาว ๆ ต้องเน้นเนื้อหาสาระมากกว่ารูปภาพ เป็นต้น
2. ใช้สำนวนภาษาง่าย ๆ โดยเฉพาะคำสั่งต้องกระชับและชัดเจน ไม่ใช่ศัพท์ยากเกินไป
3. ให้ความหมายต่อชีวิต หมายถึง แบบฝึกนั้นมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนฝึกเพื่ออะไร ให้ข้อคิดคติธรรมอะไรแฝงอยู่
4. ฝึกให้คิดได้เร็วและสนุก ปกติหนังสือเรียนมักจะสร้างความจำเจ ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายได้ง่าย ดังนั้นแบบฝึกจะต้องแตกต่างไปจากหนังสือเรียนหรือแบบฝึกหัดในหนังสือเรียน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้คิดได้เร็วและสนุก โดยมีเกมหรือมีกิจกรรมหลากหลาย
5. ปลุกความสนใจด้วยรูปภาพและรูปแบบที่แปลก และแตกต่างจากที่ผู้เรียนเคยเห็น
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน แบบฝึกที่ดีไม่ควรมากเกินไปทำให้ผู้เรียนเบื่อและไม่สนใจ และไม่ควรมีกิจกรรมซ้ำ ๆ
7. อาจศึกษาด้วยตนเองตามคำฟัง

จากข้อคิดของนักการศึกษาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะมีความสำคัญและเป็นที่ยอมรับว่ามีประโยชน์ และจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูควรสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียน เพื่อจะช่วยให้ นักเรียนได้บรรลุจุดประสงค์ และฝึกให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้นนอกเวลาเรียน ทั้งยังช่วยย้ำความเข้าใจ และเกิดความชำนาญ ความแม่นยำ สามารถนำหลักการเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป

จากข้อสรุปดังกล่าวผู้วิจัยนำหลักการสร้างแบบฝึกทักษะมาใช้เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สอดคล้องตามหลักการสร้างแบบฝึกที่ใช้หลักการฝึกหัด หลักการจูงใจ ฝึกจากง่ายไปหายาก สร้างแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ มีหลายแบบ มีคำชี้แจงสั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจสามารถประเมินผลขณะฝึก สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กและคำนึงถึงความแตกต่างของบุคคล มีภาพประกอบ มีความถูกต้องสามารถทำซ้ำได้ มีคำแนะนำในการทำกิจกรรมที่มีความชัดเจน แบบฝึกมีเล่มเฉลยเฉพาะให้นักเรียนได้ตรวจสอบความถูกต้องด้วยตนเอง (พรรณี ชูทัย,

2528. รัชณี ศรีไพรวรรณ, 2537. ผดุง อารยะวิญญู, 2544. และพรทิพภา แก่นเรือง, 2552) จากหลักการดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงนำมาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวน 5 แบบฝึก ดังนี้

1. เขียนคำตามแบบ
2. เขียนคำจากภาพ
3. เขียนประสมคำ
4. เขียนคำให้สมบูรณ์
5. เขียนคำหนูทำได้

7. กระบวนการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน

ในการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546: 15) กล่าวว่า ครูควรปฏิบัติตามขั้นตอนการใช้ต่อไปนี้

1. ครูควรชี้แจงรายละเอียดการใช้แบบฝึก และข้อตกลงให้นักเรียนเข้าใจก่อนเรียน
2. ขั้นตอนการให้ความรู้ ครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจทีละน้อย อย่างช้า ๆ และคอยสังเกต

ความสนใจความพร้อมของนักเรียนขณะสอน

3. ขณะนักเรียนทำแบบฝึกทักษะ ครูคอยสังเกตและให้การเสริมแรงเป็นระยะ
4. เมื่อนักเรียนทำงานเสร็จครูตรวจและรายงานความก้าวหน้าให้นักเรียนทราบทันที
5. ขณะตรวจแบบฝึกเมื่อพบว่านักเรียนทำผิดหรือไม่เข้าใจ ครูควรอธิบายเพิ่มเติมใหม่ให้เข้าใจยิ่งขึ้นและให้ทำแบบฝึกอีกครั้ง

การศึกษาขั้นตอนและวางแผนในการใช้แบบฝึกทักษะประกอบการสอน จะช่วยให้การนำแบบฝึกทักษะไปใช้มีประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้มากยิ่งขึ้น

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

หรรษา บุญนาค (2546: 68) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกสะกดคำ ผลการศึกษาพบว่า หลังทดลองนักเรียนสามารถเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากดีขึ้น

กัญญา สุวลักษณ์ (2549: 55) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้เกมและแบบฝึก ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก มีการพัฒนาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยหลังได้รับการสอนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัญญา ยี่ดวง (2550: 52) ทำการวิจัยเรื่องแบบฝึกทักษะพัฒนาการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาคาบเส้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับคาบเส้นก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกัน คือคะแนนก่อนการทดลองได้คะแนนร้อยละ 30 และหลังการทดลองได้คะแนนร้อยละ 85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

อัมพา ปัญญาคำ (2550: 73) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกทักษะการคูณโดยใช้การวิเคราะห์งานสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอน ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมขณะทำแบบฝึกทักษะเปลี่ยนแปลงในทางดีขึ้นคือ มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดน้อยลงอยู่ในระดับน้อยมาก และความสามารถในการคูณหลังการใช้แบบฝึกทักษะการคูณสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ

มุกิตา แก้วคำแสน (2553: 115) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่านและการเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผลคะแนนด้านการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

Mc Peake (1979, 199-A อ้างถึงใน พรทิพย์ สองภักดี, 2550: 39) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษา ที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่าทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายในกลุ่มที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่ระยะเวลา 2 สัปดาห์ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นการอ่านยังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำกล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะได้คะแนนในการสะกดคำสูงด้วยและพบว่าเวลาที่ใช้สำหรับการศึกษาสะกดคำวันละ 20 นาที มีประโยชน์ที่จะทำให้นักเรียนสะกดคำได้ดียิ่งขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะพอสรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกทักษะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังนั้น การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาไทย เพราะเป็นวิชาที่ต้องใช้ฝึกทักษะ โดยเฉพาะทักษะการเขียนสะกดคำ หากได้รับการฝึกถูกวิธีจะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียน ทำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะมีความสำคัญและเป็นที่ยอมรับว่ามีประโยชน์และจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูควรสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนได้บรรลุจุดประสงค์ และนักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากทั้งยังช่วยย้ำความเข้าใจ และเกิดความชำนาญ ความแม่นยำ สามารถนำหลักการที่ได้เป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการเขียนคำ ครังนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 487 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา กำลังศึกษาในภาคเรียน 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 จำนวน 6 คน ซึ่งได้จากการเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) มีวิธีการคัดเลือก ดังนี้

1. คัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเพื่อคัดแยก 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1.1 ใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม KUS-SI Rating Scales: ADHD/ LD/ Autism (PDDs) โดยครูประชันร่วมกับครูผู้สอนประจำวิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์ เป็นผู้ประเมินเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เนื่องจากรู้จักและใกล้ชิดเด็กเป็นอย่างดี

1.2 แผลผลคะแนนจากข้อ 1.1 แล้วพบว่า นักเรียนมีผลคะแนนอยู่ในระดับ 3,4 จำนวน 7 คน ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ครูผู้สอน เพื่อให้ได้ข้อมูลรายละเอียดด้านการเรียนเด็กให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ โดยซักถามเกี่ยวกับด้านการเรียน ความบกพร่องทางการอ่าน การเขียนคำ การคิดคำนวณ เช่น เด็กอ่านเป็นคำไม่ได้เลย เพราะไม่รู้จักตัวสระ พยัญชนะ อ่านเป็นคำได้แต่ไม่เข้าใจความหมาย อ่านเรื่องแต่จับใจความไม่ได้ ในด้านการเขียนเด็กไม่สามารถเขียนตามคำบอกได้ เพราะสับสน การจำรูปสระ พยัญชนะ

1.3 นักเรียนที่ผ่านการประเมินจากข้อ 1.2 แล้ว จึงส่งต่อเข้ารับการตรวจวินิจฉัยโดยแพทย์จากโรงพยาบาลอีกครั้ง พบว่านักเรียนจำนวน 7 คน มีเขาวนปัญญา 90 ขึ้นไป ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปกติ และมีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน การเขียน จึงควรได้รับความช่วยเหลือด้านการอ่าน และการเขียน

1.4 ทดสอบนักเรียนด้านการอ่าน การเขียนเป็นรายบุคคล ทั้งจำนวน 7 คน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการอ่าน การเขียนของนักเรียนคือ ให้เด็กอ่านคำพื้นฐาน และเขียนคำตามคำบอกจากบทเรียนภาษาพาที ที่เรียนในชั้นเรียน เพื่อประเมินว่าเด็กอ่าน เขียนคำ ในชั้นเรียนนั้นได้หรือไม่ และผลการทดสอบนักเรียนจำนวน 7 คน มีผลการทดสอบดังนี้ นักเรียนผ่านเกณฑ์การอ่านคำ ร้อยละ 60 จำนวน 7 คน ทดสอบการเขียนคำ ผลการทดสอบนักเรียนผ่านเกณฑ์การเขียนคำ ร้อยละ 50 จำนวน 1 คน นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์การเขียนคำ ร้อยละ 50 จำนวน 6 คน จึงได้คัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำข้อมูลตั้งแต่ข้อ 1.1-1.4 มาประมวลผล โดยพิจารณาถึงความสอดคล้องของความบกพร่องทางการเรียนรู้ของเด็ก โดยตัดสินความสอดคล้องมาเป็นลำดับ ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงความจำเป็นและความรุนแรงในลักษณะที่ต้องการความช่วยเหลือ เพราะหากไม่ช่วยเหลือแล้ว นักเรียนจะไม่มีการพัฒนาทางการเรียนรู้ได้ทันเพื่อน จึงได้ตัดสินใจว่า เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน และได้คัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 6 คน

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ใช้การทดลองแบบ One Group Pretest–Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538: 249) ซึ่งมีรูปแบบ ดังนี้

กลุ่มทดลอง	สอบก่อนเรียน	ทดลอง	สอบหลังเรียน
E	T ₁	X	T ₂

ภาพ 2 แบบแผนการทดลอง

เมื่อ	E	แทน	กลุ่มทดลอง
	X	แทน	วิธีสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำประสมด้วยสระอะ
	T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถในการเขียนคำก่อนเรียน
	T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถในการเขียนคำหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนคำ ซึ่งประกอบด้วย แบบฝึกการเขียนคำละ 5 แบบฝึก รวม 20 คำ
2. แผนการสอนเขียนคำ จำนวน 20 แผน
3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างและหาคุณภาพแบบฝึกทักษะการเขียน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสร้างและหาคุณภาพแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดระดับประถมศึกษาและคุณภาพผู้เรียน

1.2 ศึกษาเอกสารตำราและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน เทคนิค วิธีการที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนคำ โดยการสร้างแบบฝึกทักษะให้มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาไทย

1.3 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการเขียนคำและการประเมินผล

1.4 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม แบบฝึกทักษะการเขียน หลักการเขียนคำสำหรับพัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียน

1.5 เลือกและกำหนดคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา จากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ชุดภาษาพาที ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนคุ้นชินและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน โดยจัดกิจกรรมจากง่ายไปสู่ยากเหมาะสมกับความสามารถของเด็ก เลือกใช้คำที่เป็นรูปธรรม มีภาพประกอบช่วยให้นักเรียนเข้าใจง่ายเห็นผลของความสำเร็จ สามารถทำซ้ำ และทบทวนได้บ่อย และมีรูปแบบการฝึกที่หลากหลาย จำนวน 20 คำ ดังนี้

มาตราแม่ กง	จำนวน 4 คำ	คือ	ระฆัง มังคุด ถังขยะ กังหัน
มาตราแม่ กก	จำนวน 4 คำ	คือ	นักเรียน ชักผ้า พักทอง ผักชี
มาตราแม่ กด	จำนวน 4 คำ	คือ	เข็มขัด พัดลม ตัดผม จัดแถว
มาตราแม่ กน	จำนวน 4 คำ	คือ	บันได ฟันขาว กำนัน วันพระ
มาตราแม่ กบ	จำนวน 4 คำ	คือ	หมูสับ ขับรถ เท่ากับ พับผ้า

1.6 นำคำทั้ง 20 คำ มาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา โดยกำหนด คำละ 5 แบบฝึก ดังนี้

แบบฝึกที่ 1	เขียนคำตามแบบ
แบบฝึกที่ 2	เขียนคำจากภาพ
แบบฝึกที่ 3	เขียนประสมคำ

แบบฝึกที่ 4 เขียนคำให้สมบูรณ์

แบบฝึกที่ 5 เขียนคำให้ทำได้

1.7 นำแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ด้านการวัดผลทางการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างแบบฝึกทักษะการเขียนคำกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC–Index of Item Objective Congruence) นำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยพิจารณาว่า แบบฝึกทักษะการเขียนคำมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ตามคะแนน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบฝึกทักษะสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการใช้แบบฝึก
- 0 ไม่แน่ใจว่าแบบฝึกทักษะสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการใช้แบบฝึก
- 1 เมื่อแน่ใจว่าแบบฝึกทักษะไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการใช้แบบฝึก

นำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาวิเคราะห์ ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ และผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สีและขนาดของภาพ ควรให้มีขนาดใหญ่และมีสี สดใส สวยงามยิ่งขึ้น

1.8 แก้ไขปรับปรุงแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างและหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดระดับประถมศึกษา และคุณภาพผู้เรียน

2.2 ศึกษาแนวทางการพัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ คู่มือ เอกสารการเตรียมความพร้อม เทคนิค วิธีการและสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2.3 นำคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา จำนวน 20 คำ จากแบบฝึกทักษะ มาทำเป็นเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยสาระสำคัญ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน (ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นสรุป) สื่อการสอน การวัดประเมินผล สำหรับใช้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย คำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา รวม 20 แผน ดังนี้

มาตราแม่ กง จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยคำ 4 คำ คือ ระฆัง มังคุด ถังขะ กังหัน
 มาตราแม่ กก จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยคำ 4 คำ คือ นักเรียน ชักผ้า ฟักทอง ผักชี
 มาตราแม่ กค จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยคำ 4 คำ คือ เข็มขัด พัดลม ตัดผม จัดแถว
 มาตราแม่ กน จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยคำ 4 คำ คือ บันได ฟันขาว กำนัน วันพระ
 มาตราแม่ กบ จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยคำ 4 คำ คือ หมูสับ ขับรถ เท่ากับ พบผ้า

2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบและหาดัชนี
 ความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแผนการจัดการเรียนรู้กับจุดประสงค์การเรียนรู้ นำผลการตรวจสอบ
 ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาวิเคราะห์ ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ จึงเป็นแผนการจัดการเรียนรู้
 ที่เหมาะสมจะนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน และผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะเกี่ยวกับการ
 การนำเข้าสู่บทเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรให้เด็กได้สนุกสนานโดยใช้เพลงสั้น ๆ
 จำเนื้อร้องได้ง่ายและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เรียน สามารถแสดงท่าทางประกอบอย่างอิสระด้วยความ
 สนุกสนาน

2.5 แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำ
 แผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบการเขียนแบบอิงเกณฑ์เพื่อให้ได้
 แบบทดสอบที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการทดลอง ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน มีขั้นตอนดังนี้

3.1 นำคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ชุดเดียวกับที่สร้างแบบฝึกทักษะ
 การเขียน ทั้ง 20 คำ ตามที่กำหนดไว้ข้างต้น มาสร้างเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนก่อนเรียน
 หลังเรียน ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 มี 10 ข้อ ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอกของครู 10 คำ

ตอนที่ 2 มี 10 ข้อ นักเรียนดูภาพแล้วเขียนคำให้ตรงกับภาพ 10 คำ

เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียน มีดังนี้

ตอนที่ 1 เขียนคำตามคำบอก เขียนถูกคำละ 1 คะแนน เขียนผิด 0 คะแนน

ตอนที่ 2 เขียนคำได้ตรงกับภาพ เขียนถูกคำละ 1 คะแนน เขียนผิด 0 คะแนน

รวม 2 ตอน คะแนนเต็มรวม 20 คะแนน

3.2 นำแบบทดสอบการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาว่า คำที่ใช้ในการทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยกำหนดคะแนน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ได้
- 0 ไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ได้
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่วัดจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3 นำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC โดยการแทนค่า ในสูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2538: 9) ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ และผู้เชี่ยวชาญ ได้เสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดลำดับข้อและคำของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนควรให้แตกต่างกัน

3.4 แก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบการเขียนคำก่อนเรียน หลังเรียน ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ก่อนนำแบบทดสอบการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยแจ้งผู้บริหารเพื่อชี้แจงรายละเอียดข้อมูลในการทำวิจัย และทำหนังสือขออนุญาต ผู้บริหารโรงเรียนบ้านควนไธ อำเภอกวนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 เพื่อทดลองงานวิจัยในครั้งนี้
2. สร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และกำหนดข้อตกลง ขอบเขตการปฏิบัติ วันเวลาเริ่มทำการทดลอง และสิ้นสุดการทดลอง
3. ดำเนินงานตามขั้นตอนการวิจัยตามแบบแผนการจัดการเรียนรู้และวิจัย โดยใช้แบบฝึกทักษะ การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
4. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ใช้เวลา 30 นาที บันทึกไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน

5. ดำเนินการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกำหนดระยะเวลาในการทดลองตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2556 ถึง 11 กุมภาพันธ์ 2556 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี วันละ 60 นาที รวม 20 วัน และทดสอบก่อนสอน หลังสอนเพื่อวัดความก้าวหน้าทุกครั้ง ดังตาราง 1

ตาราง 1 กำหนดการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้

สัปดาห์	วัน/เดือน/ปี	แผนการสอนที่	เนื้อหา
-	ศุกร์ ที่ 4 มกราคม 2556	-	ทดสอบก่อนเรียน
1	จันทร์ ที่ 7 มกราคม 2556	1	ระฆัง
	อังคาร ที่ 8 มกราคม 2556	2	มังกูด
	พุธ ที่ 9 มกราคม 2556	3	ถึงขยะ
	พฤหัสบดี ที่ 10 มกราคม 2556	4	กั๊งหัน
2	จันทร์ ที่ 14 มกราคม 2556	5	นักเรียน
	อังคาร ที่ 15 มกราคม 2556	6	ชักผ้า
	พุธ ที่ 16 มกราคม 2556	7	ฟักทอง
	พฤหัสบดี ที่ 17 มกราคม 2556	8	ผักชี
3	จันทร์ ที่ 21 มกราคม 2556	9	เข็มขัด
	อังคาร ที่ 22 มกราคม 2556	10	พัดลม
	พุธ ที่ 23 มกราคม 2556	11	ตัดผม
	พฤหัสบดี ที่ 24 มกราคม 2556	12	จัดแถว
4	จันทร์ ที่ 28 มกราคม 2556	13	บันได
	อังคาร ที่ 29 มกราคม 2556	14	ฟันขาว
	พุธ ที่ 30 มกราคม 2556	15	กำนัน
	พฤหัสบดี ที่ 31 มกราคม 2556	16	วันพระ
5	จันทร์ ที่ 4 กุมภาพันธ์ 2556	17	หมูสับ
	อังคาร ที่ 5 กุมภาพันธ์ 2556	18	ขับรถ
	พุธ ที่ 6 กุมภาพันธ์ 2556	19	เท่ากับ
	พฤหัสบดี ที่ 7 กุมภาพันธ์ 2556	20	พับผ้า
	จันทร์ ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2556		ทดสอบหลังเรียน

6. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ หลังการทดลองบันทึกไว้เป็นคะแนนหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้จัดทำดังนี้

1. ศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้

เกณฑ์การตัดสิน เพื่อประเมินความสามารถในการเขียน โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน (สำนักงานบริหารการศึกษาศึกษาพิเศษ, 2547: 200-202) ซึ่งมีรายละเอียด ดังตาราง 2

ตาราง 2 เกณฑ์การประเมินผลความสามารถการเขียนคำ จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ดังนี้

ร้อยละ	ช่วงคะแนน	การประเมินผลการเขียน
80 – ขึ้นไป	16 – 20	ดีมาก
70 – 79	14 – 15	ดี
60 – 69	12 – 13	ปานกลาง
50 – 59	10 – 11	พอใช้
49 ลงมา	0 – 9	ควรปรับปรุง

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิตินอนพารามตริก ทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญ .05

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนคำ ใช้สถิติดังนี้

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนคำ คำนวณได้จากสูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538: 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณได้จากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2550: 76)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการเขียนคำ ก่อนและหลังได้รับการสอนเขียนคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา โดยใช้สถิตินอนพารามตริก ทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test คำนวณจากสูตร (นิภา ศรีไพโรจน์, 2553: 92)

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง
 X แทน คะแนนความสามารถการเขียนคำก่อนทำการทดลอง
 Y แทน คะแนนความสามารถการเขียนคำหลังการทดลอง

หาความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่กำกับด้วยเครื่องหมาย บวก และลบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาจัดอันดับจากน้อยไปมาก โดยหาค่าที่น้อยที่สุดอยู่ในอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายลบ ค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่าเป็นค่า T ที่จะทำการทดสอบ (โดยไม่คิดเครื่องหมาย)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องศึกษาความสามารถในการเขียนคำประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ซึ่งผู้วิจัยได้มีการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับเชาวน์ปัญญา (IQ)
2. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา โดยใช้สถิตินอนพารามตริกของวิลคอกซอน (The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับเชาวน์ปัญญา (IQ) ดังรายละเอียดในตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับเชาวน์ปัญญา (IQ)

ที่	เพศ	อายุ	IQ
1	หญิง	8 ปี 1 เดือน	90
2	หญิง	9 ปี 7 เดือน	92
3	ชาย	9 ปี 5 เดือน	91
4	หญิง	9 ปี 3 เดือน	90
5	ชาย	9 ปี 6 เดือน	93
6	ชาย	8 ปี 10 เดือน	95

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 6 คน เป็นนักเรียนชาย 3 คน นักเรียนหญิง 3 คน มีอายุระหว่าง 8 ปี 1 เดือน – 9 ปี 6 เดือน มีระดับเชาวน์ปัญญาปกติ ตั้งแต่ 90 ขึ้นไป

2. การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ดังรายละเอียดในตาราง 4

ตาราง 4 ความสามารถด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อน-หลัง การทดลอง โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

กลุ่ม ตัวอย่าง คนที่	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	คะแนนเต็ม 20	ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ	คะแนนเต็ม 20	ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ
1	8	40	ควรปรับปรุง	20	100	ดีมาก
2	3	15	ควรปรับปรุง	19	95	ดีมาก
3	9	45	ควรปรับปรุง	20	100	ดีมาก
4	2	10	ควรปรับปรุง	19	95	ดีมาก
5	3	15	ควรปรับปรุง	20	100	ดีมาก
6	2	10	ควรปรับปรุง	18	90	ดีมาก
$\bar{X}$	4.5	22.5	ควรปรับปรุง	19.33	97.67	ดีมาก
S.D.	3.14			0.82	-	

จากตาราง 4 แสดงว่าก่อนการทดลองคะแนนความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 22.5 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉพาะรายบุคคล พบว่าคะแนนอยู่ในระดับควรปรับปรุงทุกคน ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนการทดลอง จึงอยู่ในระดับต่ำ และ พบว่าหลังการทดลองคะแนนความสามารถในการเขียนคำ โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 97.67 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉพาะรายบุคคล พบว่าคะแนนอยู่ในระดับดีมากทุกคน ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา หลังการทดลอง จึงอยู่ในระดับดีมาก

3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนบ้านควนโส ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา วิเคราะห์โดยใช้สถิติ นอนพารามेटริก ทดสอบแบบวิลคอกสัน (The Wilcoxon Mathched Pair Singed-Ranks Test) ดังรายละเอียดตาราง 5

ตาราง 5 คะแนนความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนบ้านควนโส โดยใช้แบบฝึกทักษะ การเขียนคำก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

คนที่	คะแนน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน $D=Y-X$	ลำดับที่ของ ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย	
	ก่อนการ ทดลอง (X)	หลังการ ทดลอง (Y)			+	-
1	8	20	12	2	2	-
2	3	19	16	3	3.5	-
3	9	20	11	1	1	-
4	2	19	17	4	5.5	-
5	3	20	17	4	5.5	-
6	2	18	16	3	3.5	-
					T+ = 21	T- = 0*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า หลังการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน นักเรียนมีความสามารถ ด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา มีความสามารถทาง การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ สูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 โดยมีขั้นตอนการวิจัย สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โรงเรียนบ้านควนโส จำนวน 6 คน ได้จากการเลือกโดยวิธีเจาะจง โดยใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม KUS-SI Rating Scales: ADHD/ LD/ Autism (PDDs) การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน ๆ ละ 60 นาที รวม 20 ครั้ง โดยใช้เนื้อหาคำพื้นฐานจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชุดภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียนและพบเจอบ่อย ๆ โดยแบ่งตามมาตราตัวสะกด แม่กง แม่กก แม่กด แม่กน แม่กบ รวมจำนวน 20 คำ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะการเขียนคำ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ประกอบด้วย แบบฝึกการเขียนคำละ 5 แบบฝึก รวม 20 คำ แผนการสอนเขียนคำ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกแผน จำนวน 20 แผน และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำ ก่อนเรียนหลังเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ สถิตินอนพารามेटริก ทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำ อยู่ในระดับ ดีมาก
2. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนบ้านควนโส โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา หลังสอนสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน หลังการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา หลังการสอนอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้เป็นผลจากผู้วิจัยได้จัดทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่สอดคล้องกับปัญหาของนักเรียน คือ สาเหตุที่นักเรียนเขียนคำผิดเพราะไม่เข้าใจลักษณะของการเปลี่ยนรูปสระอะ ที่มีตัวสะกดรูปสระอะ จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (๓) วางไว้บนพยัญชนะต้น ซึ่งสอดคล้องกับผดุง อารยะวิญญู (2542: 85-86) ได้เสนอวิธีการสอนสะกดคำเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า การตั้งกฎ (Rule-Based Instruction) โดยครูพยายามตั้งเกณฑ์ให้แก่เด็กนักเรียนเพื่อสะดวกแก่การจำ คำนี้ถึงหลักภาษาไทยเป็นสำคัญ จะช่วยให้เด็กจำและสะกดคำได้ง่ายขึ้น คือ สระอะ (-ะ) เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้ายคำรูปสระอะ (-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (๓) วางไว้บนพยัญชนะต้น และยังสอดคล้องกับสรวดี เพ็งศรีโคตร (2539: 25) ที่ได้เสนอหลักการวิธีสอนเขียน

สะกดคำไว้ว่า การสอนให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำและหลักการสอนเขียนสะกดคำ ให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำ รู้และเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ มีภาพประกอบ และเขียนสะกดคำนั้นหลาย ๆ ครั้ง ระลึกคำที่เขียน แล้วเขียนสะกดคำ ตรวจสอบความถูกต้องและทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยทำแบบฝึกทักษะ จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของहरषा नुनयन (2546 : 68) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะสะกดคำหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของกัญญา ชีดวง (2550: 52) ที่ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับคาบเส้น ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับคาบเส้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความแตกต่างกัน คือ ก่อนการทดลองได้คะแนนร้อยละ 30 หลังการทดลองคะแนนร้อยละ 85 ซึ่งสูงกว่าที่ตั้งไว้

2. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำหลังการสอนสูงกว่าก่อนสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นผลมาจากแบบฝึกมีการเริ่มเรียนจากง่ายไปหายาก มีรูปภาพประกอบ นักเรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้งการดูรูปภาพ การฝึกอ่าน ฝึกเขียน และปฏิบัติด้วยตัวเอง แบบซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดทักษะในการเขียนคำสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมฤตา แก้วคำแสน (2553: 115) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่านและการเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าผลคะแนนด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังใช้สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ และสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์ คงสมบูรณ์ (2536: 68) ที่สอนเขียนสะกดคำยาก โดยใช้เกมและแบบฝึก นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำยากโดยใช้เกมและแบบฝึกมีความสนใจในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผดุง อารยะวิญญู และสุวิทย์ พวงสุวรรณ (2554: 77) ที่เสนอแนวการสอนสะกดคำไว้ว่า การฝึกฟังเสียงสระ เสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายคำ (ตัวสะกด) การฝึกจำทั้งคำและใช้ประสาทรับรู้หลายด้าน โดยผ่านการฟัง การใช้สายตา การสัมผัส และการจำทั้งคำ ซึ่งเป็นทักษะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ถนัด เมื่อเข้าใจในระบบเสียงภาษา และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะ จึงเริ่มฝึกการสะกดคำ โดยให้จำ

ทั้งคำว่าแต่ละคำประกอบด้วยพยัญชนะและสระใดบ้าง การฝึกซ้ำ ๆ จะช่วยให้เขียนสะกดคำได้ดีขึ้น ยังสอดคล้องกับงานวิจัย หรรษา บุญนีน (2546: 68) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะสะกดคำ หลังทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำนักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากได้ดีขึ้น

จะเห็นได้ว่าแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมคำด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ สูงขึ้น แสดงว่านักเรียนมีทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา หลังการสอนสูงกว่า ก่อนสอน ดังนั้นแบบฝึกทักษะการเขียนคำจึงเหมาะสำหรับนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สามารถพัฒนาทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้ดังผลการวิจัย ครูผู้สอนจึงควรสร้างทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำอื่น ๆ มาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาด้านการเขียนให้กับนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนคำ สามารถตรวจสอบและประเมินผลจากชิ้นงานจริง จึงสามารถพัฒนาทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราได้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ซึ่งประกอบด้วย บัตรตารางประสมคำ แบบฝึกทักษะการเขียนที่มีรูปภาพประกอบ ทำให้นักเรียนได้สัมผัสและสนุกกับสื่อบัตรตารางประสมคำก่อนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ นักเรียนมีความสนุกสนาน กล้าซักถาม ขณะทำกิจกรรมจะตั้งใจและเขียนอย่างถูกต้องสวยงาม และครูนำเทคนิคการเสริมแรงทางบวกมาใช้กับนักเรียนขณะสอน

3. ครูผู้สอนควรนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ ไปใช้เป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เขียนคำในภาษาไทย ที่นักเรียนมักเขียนผิดหรือคำยากอื่น ๆ เพราะจะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะ และ สนุกไปกับการเรียน เมื่อฝึกซ้ำ ๆ ทบทวนบ่อย ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนจำคำเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยวิธีและรูปแบบอื่น ๆ ตามความเหมาะสม เช่นเดียวกับวิธีการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ เพื่อเปรียบเทียบและหาข้อดี ข้อจำกัดของแต่ละวิธี ซึ่งจะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. ควรมีการศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมสระอะ ที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา หรือสระอื่นกับมาตราตัวสะกดอื่น ๆ กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนคำ
3. ควรส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นำคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ที่เรียนทั้ง 20 คำ มาฝึกแต่งเป็นประโยค หรือฝึกเขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ พร้อมวาดภาพประกอบเพื่อฝึกทักษะการเขียนเรื่องสั้นต่อไป
4. ควรนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ มาใช้เพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่เขียนคำภาษาไทยไม่ได้ โดยนำคำจากบทเรียนที่นักเรียนเขียนไม่ถูกต้องมาจัดทำเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ตามชั้นเรียน ในรูปแบบที่แตกต่างกันตามความเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อใช้ฝึกทักษะการเขียนให้นักเรียนเขียนได้ ถูกต้อง รวดเร็วขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรณีการ์ ปิ่นทอง. (2537). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนนา.
- กรณีการ์ ศุภเวทย์ศิริ. (2533). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดสุรินทร์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนนา.
- กรมวิชาการ. (2534). หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. เอกสารวิจัย. ม.ป.พ.
- _____. (2546). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (2546). การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กัญญา ยี่ดวง. (2550). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับคาบเส้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กัญญา สุวลักษณ์. (2549). การพัฒนาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้เกมและแบบฝึก. ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จำรัส จินดาวงศ์. (2545). การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชยาภรณ์ พิณพาทย์. (2542). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพเพื่อสอนซ่อมเสริมเรื่องคำสะกดการันต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยสารคาม.
- ชัยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2543). สื่อการศึกษาพัฒนสรร. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐานิชญาณ์ เฟื่องพรหม. (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดแม่กดไม่ตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- คารณิ อุทัยรัตนกิจ, ชาญวิทย์ พรนภดล และคณะ. (2550). แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นบกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม Kus-si Rating Scales: ADSD/LD/Autism (PDDS). บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543). ปัญหาการใช้ภาษาในการเขียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน อ่อนน้อม และคณะ. (2536). เรื่องน่ารู้สำหรับครูคณิตศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- เดือนใจ ตรีนตร. (2544). ผลการใช้แบบฝึกการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องพื้นที่สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2550). นวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ชารอักษร.
- นวลนุช สีทองดี. (2541). การสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะทางภาษาเรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด แม่กด เสริมทักษะวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2553). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- นิภาพร ปวนสุรินทร์. (2542). การศึกษาความสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ. (2546). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในมาตราแม่กดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- นภดล จันทรเพ็ญ. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ดันอ้อ
- บันลือ พุกกะวัน. (2527). วรรณกรรมกับเด็ก. กรุงเทพมหานคร: ไทยพานิช.
- _____. (2535). พัฒนาการทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ไทยพานิช.
- บุญเกื้อ ควรรหาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: เอสอาร์พรินติ้ง.

- บุบผา วังพุก. (2524). ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อัคราณา.
- ปทุม หนูมา. (2542). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัคราณา.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2538). แนวทางการสร้างแบบฝึกหัดสะกดคำยาก สารพัฒนาหลักสูตร อันดับที่ 11 14 (121) ซ 55-56 : เมษายน – มิถุนายน.
- ประกาศรี สืออ้าไฟ. (2543). พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประมณ สวัสดิ์ลาภา. (2552). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเศวตฉัตร. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ปริศนา พลหาญ. (2549). การพัฒนาแบบฝึกทักษะหลักเกณฑ์ทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ปัญญา บัววจณา. (2536). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนจดหมายกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนจดหมาย โดยใช้แบบฝึกตามคู่มือการสอนภาษาไทย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัคราณา.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2532). “ภาษาไทยเป็นของคนไทยทุก ๆ คน” ในภาษาไทยเอกลักษณ์ไทย ร่วมฉลอง 700 ปี ลายสือไทย. กรุงเทพมหานคร: พิระพัธนา.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจเทรดดิ้ง.
- _____. (2542). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ P.A. Art & Printing Co; Ltd.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แวนแก้ว.
- ผดุง อารยะวิญญู และ สุวิทย์ พวงสุวรรณ. (2554). วิธีสอนเด็กแอลดี. กรุงเทพมหานคร: ไอคิว บั๊คเซนเตอร์.
- พรทิพย์ สอนภักดี. (2550). การพัฒนาความสามารถในการเขียนพยัญชนะ ก ฦ ฦ ฦ ฦ ฦ ฦ ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้แบบฝึกมิ่งขวัญ. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พรทิพา แก่นเรือง. (2552). การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต: กรุงเทพมหานคร.
- พันทิพา อุทัยสุข. (2537). เอกสารการสอนชุดวิชาการเรียนการสอนหน่วยที่ 8-15. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรรณี ชูทัย. (2528). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อัมรินทร์การพิมพ์.
- เพ็ญภารณ์ เครือขอน. (2550). การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนนา.
- พฐู ทั้งแดง. (2534). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดลำนนา.
- มาลินี จุฑะรพ. (2537). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: ทิพย์วิสุทธิ.
- มุกิตา แก้วคำแสน. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่านและการเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. โรงเรียนลองวิทยา จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มณฑาทิพย์ อัดตปัญญา. (2542). การใช้เกมพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม. ปรินญาณมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2537). แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน คู่มือครูแนวความคิดและทฤษฎีบางประการเกี่ยวกับกลุโบายการสอนเด็กเริ่มเรียนภาษาพูดที่. นครราชสีมา : สำนักศึกษาธิการเขต 11.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- โรงเรียนบ้านควนโส. (2554). รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประจำการศึกษา 2554. โรงเรียนบ้านควนโส.
- ล้วน สายยศและ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิควิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สุวิริยาสาน.
- วรรณา แซ่ตั้ง. (2541). การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- วรรณิ โสมประยูร. (2539). ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
_____. (2544). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2526). รายงานการวิจัยการวัดความสามารถทางการเขียนระดับอุดมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนา เสนนอก. (2550). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะทางภาษา เรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตรา
ตัวสะกดแม่กด. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรสุดา บุญยไวยโรจน์. (2537). เรื่อนำรู้สำหรับครูคณิตศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506711 สัมมนาหลักสูตรและการสอน
วิชาภาษาไทย. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- วีระ ไทยพาณิชย์. (2528). โสตทัศนศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สันสนีย์ จัตรคุปต์. (2543). ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี: ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้.
กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2545). คู่มือการจัดหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- _____. (2548). คู่มือการจัดหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2545). จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: หอมชาวบ้าน.
- ศรียา นิยมธรรม. (2537). แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชา การศึกษาพิเศษ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2541). ปัญหายุ่งยากทางการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการศึกษาพิเศษมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2536). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: พีระพัฒนา.

- สมศรี อุดยรัตน์พันธ์. (2546). การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมศิลปะ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนิท ตั้งทวี. (2528). ความรู้และทักษะทางภาษา. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์. ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ จากหนังสือเรียนภาษาไทย. ชุดทักษะสัมพันธ์
เล่ม 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนท่าช้างวิทยาคาร. จังหวัดสิงห์บุรี.
- สราวดี เพ็งศรีโคตร. (2539). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. อุดดำเนินา.
- สาธิต ภูติกนิษฐ์. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา).
กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดดำเนินา.
- สาวตรี สุวรรณ. (2551). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สิริพร กอบแก้ว. (2543). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัย.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุชาติ สุวรรณเจริญ. (2537). การใช้คอมพิวเตอร์เสริมทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดดำเนินา.
- สุเทวี แก้วนิมิตติ. (2547). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน เล่ม 2 การสร้างแบบฝึก.
ชัยนาท: ม.ป.พ.
- สุนีย์ แก้วของแก้ว. (2549). การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกการประสมอักษร.
สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน การใช้แบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำ
กับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพมหานคร:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดดำเนินา.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548) หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). เอกสารชุดแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เล่มที่ 4 เทคนิควิธีการและสื่อสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการเขียน. สำนักงานบริหารการศึกษาพิเศษ. (2547). หลักสูตรสถานศึกษาเฉพาะความพิการประเภทบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักบริหารการศึกษาพิเศษ.

[illegible]

อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยาก ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก. ปรินูญานินพช กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดดำเนินา.

อรรถ นุตรดิษฐ์. (2540). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ปริญญาโท กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อีดสำเนา.

- อัศรา บุญทิพย์. (2535). **การเขียน**. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2547). **อ่านสนุก-ปลูกสำนึก (2)**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมภา ปัญญาคำ. (2550). **การสร้างแบบฝึกทักษะการคูณโดยใช้การวิเคราะห์งานสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอน. การค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตร์** มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อรัญญา เชื้อทอง. (2546). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วม โดยใช้บทร้อยกรอง**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- Cerberich, J.R.H.A. Greene and A.N. Jorgenson. **Measurement and Evaluation in the Modern School**. New.York: David Mckay Co, 1962.
- Hanna, Paul R. and others . **Spelling: Structure and Strategies**. Boston: Houghton Mifflin Company, 1971.
- Herman, J. L., Gearhart, M., & Aschbacher, P.R."Portfolios for Classroom Assessment: Design and Implementation Issues". in. **Writing Portfolios in the Classroom : Policy and Practice, Promise and Peril**. Edited by Calfee, R.C. & Perfumo, P. pp.27-56. Mahwah, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates. 1976.
- Petty. G. **Language Workbooks and Practice Materials, in Developing Language Skills in the Elementary Schools**. New York: Allyn and Bacon, Inc. 1963.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. นายวัลลภ สุวรรณชาติ ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2
2. นายไสว หนูนง ตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดคงคาดี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2
3. นางสาวนพร จุทอง ตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านหัวลิค
(ครูชำนาญการพิเศษภาษาไทย)
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2
4. นางขวัญเรือน อรุณรัตน์ ตำแหน่งครู ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านหัวปราบ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2
5. นางมาลี เพชรดีบ ตำแหน่งครู ชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนหารเทารังสีประชาสรรค์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 12

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ 0560.06 / 00236

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

18 พฤศจิกายน 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายวัลชัย สุวรรณชาติ

ด้วย นางจินตนา ขอบแตง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีพัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
คุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นนท์ ธาคูทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศธ 0560.06 / 00238

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

18 พฤศจิกายน 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายไสว หนูนง

ด้วย นางจินตนา ขอบแต่ง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวพัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
คุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นนท์ ธาตุทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศธ 0560.06 / 00239

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

18 พฤศจิกายน 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวนพร จุทอง

ด้วย นางจินตนา ขอบแตง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวพัฒนกุล	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
คุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นนท์ ธาตุทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศธ 0560.06 / 00240

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

18 พฤศจิกายน 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางขวัญเรือน อรุณรัตน์

ด้วย นางจินตนา ขอบแตง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวพัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
คุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นนท์ ธาคูทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศธ 0560.06 / 00241

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

18 พฤศจิกายน 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางมาลี เพชรตึบ

ด้วย นางจินตนา ขอบแตง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวพัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
คุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นนท์ ธาคูทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

The logo of Sukhothai Rajabhat University is a circular emblem. It features a central image of a traditional Thai building, possibly a palace or a university hall, with a multi-tiered roof. Above the building is a sunburst or star-like symbol. The entire emblem is encircled by a border containing the university's name in Thai script at the top and "SUKHOTHAI RAJABHAT UNIVERSITY" in English at the bottom.

ภาคผนวก ค
การหาคุณภาพเครื่องมือ

- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้
- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

การตรวจสอบและหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ
จากการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้

ลงความเห็นว่าเป็นว่า	สอดคล้อง	เท่ากับ +1
ลงความเห็นว่าเป็นว่า	ไม่แน่ใจ	เท่ากับ 0
ลงความเห็นว่าเป็นว่า	ไม่สอดคล้อง	เท่ากับ -1

ตาราง 6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ของแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ข้อ	ข้อประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	ความหมาย
		1	2	3	4	5			
1	เนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องกับเรื่องที่สอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
2	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
3	เนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
4	ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
5	คำสั่งที่ให้อ่านเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
6	รูปแบบของแบบฝึกทักษะมีความหลากหลายน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
7	ขนาดตัวหนังสือมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
8	ภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
9	นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
10	แบบฝึกมีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง

การตรวจสอบและหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แผนการจัดการเรียนรู้
จากการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้

ลงความเห็นว่าย สอดคล้อง เท่ากับ +1
ลงความเห็นว่าย ไม่แน่ใจ เท่ากับ 0
ลงความเห็นว่าย ไม่สอดคล้อง เท่ากับ -1

ตาราง 7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	ข้อประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ					ผลรวม		ความหมาย
		ผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	
		1	2	3	4	5			
1	กำหนดจุดประสงค์การสอนชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
2	เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
3	เนื้อหามีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
4	กิจกรรมการสอนครอบคลุมเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
5	เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
6	เนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
7	สื่อที่ใช้สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
8	ใช้เทคนิคการเสริมแรงกับนักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
9	สามารถส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
10	เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนจริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง

การตรวจสอบและหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
จากการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้

ลงความเห็นว่าเป็น	สอดคล้อง	เท่ากับ +1
ลงความเห็นว่าเป็น	ไม่แน่ใจ	เท่ากับ 0
ลงความเห็นว่าเป็น	ไม่สอดคล้อง	เท่ากับ -1

ตาราง 8 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ของข้อสอบวัดความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ข้อที่	ข้อสอบ	คะแนนความคิดเห็นของ					รวม		ผลการพิจารณา
		ผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	
		1	2	3	4	5			
ตอนที่ 1									
1	ระฆัง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
2	ผักชี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
3	ตัดผม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
4	ก้านัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
5	พับผ้า	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
6	จับรด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
7	บันได	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
8	พัดลม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
9	ซักผ้า	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
10	กั๊กัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
ตอนที่ 2									
11	นักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
12	มังกุค	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
13	ถึงขะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
14	ฟักทอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
15	เข็มขัด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
16	วันพระ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
17	จัดแถว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
18	ฟันขาว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
19	หมูสับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง
20	เท่ากับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	มีความสอดคล้อง

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
- แผนการจัดการเรียนรู้
- แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ
ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- แผนการจัดการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ
ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

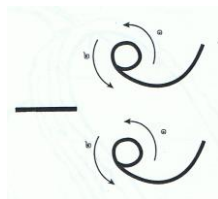
คำประสมด้วยสระ-ะ ที่มีตัวสะกด ตรงมาตราแม่กง

สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

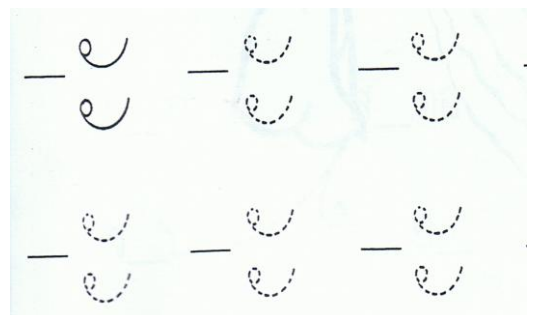
สระ-ะ (อะ)

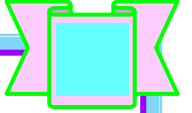
-อะ อ่านว่า อะ เป็นสระเดี่ยวเสียงสั้น เขียนไว้
ข้างหลังพยัญชนะต้น เช่น กะ จะ พระ ฯลฯ

วิธีเขียนสระอะ

เขียนสระ-ะ ตามเส้นประ

ไม้หันอากาศ (๐)

สระ-ะ (อะ) เมื่อมีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปเป็น

๐ (ไม้หันอากาศ) วางไว้บนพยัญชนะต้น

เช่น กั๋ง ชั๋ง นั๋ง รั๋ง พั๋ง

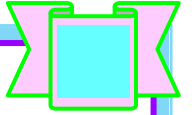

วิธีการเขียนไม้หันอากาศ

— — —

เขียนไม้หันอากาศตามเส้นประ

มาตราแม่ กง

คือคำที่มีพยัญชนะ ง เป็นตัวสะกด

สระ-ะ (อะ) เมื่อมี ง สะกด จะเปลี่ยน

รูป -ะ เป็น [ั] (ไม้หันอากาศ)

วางไว้บนพยัญชนะต้น เช่น ก -ะ ง → กั ง

ถ -ะ ง → ถั ง

เรียกว่า คำมาตราแม่ กง
(ตรงมาตรา)

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๑ เขียนคำตามแบบ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ และฝึกเขียนคำตามเส้นประ

ระฆัง

ระฆัง	ระฆัง	ระฆัง
ระฆัง	ระฆัง	ระฆัง
ระฆัง	ระฆัง	ระฆัง

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๒ เขียนคำจากภาพ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ อ่านคำ เขียนคำตามเส้นประ แล้วฝึกคัด
เขียนคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ

ระฆัง	ระฆัง	ระฆัง
ระฆัง	ระ	ระ
ระ	ระ	ระ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๓ เขียนประสมคำ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกเขียนคำประสมด้วยสระ -อะ มาตราแม่กง
ให้มีความหมายตรงกับภาพ เติมในช่องว่าง แล้วฝึกอ่าน

พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	คำ	เขียนคำ
ฦ	-ะ	ง	ระ ^{ตั้ง}	ระ ^{ตั้ง}
ฦ	-ะ	ง	ระ ^{ตั้ง}	ระ
ฦ	-ะ	ง	ระ	ระ
ฦ			ระ	ระ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

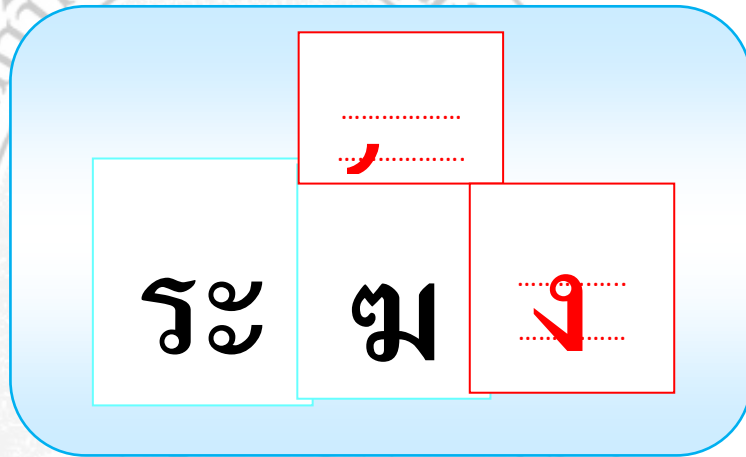
..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๔ เขียนคำให้สมบูรณ์

คำชี้แจง เติมสระและตัวสะกด ให้เป็นคำที่มีความหมาย ด้วยตัว
บรรจงสวยงาม จำนวน ๕ คำ แล้วฝึกอ่าน

ระ ม ง

ระ ม

ระ ม

ระ ม

ระ ม

ระ ม

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๕ เขียนคำหนูทำได้

คำชี้แจง ดูภาพ แล้วเขียนคำเติมในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงกับภาพ
และคัดคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ แล้วฝึก

ระ

ระ

ระ

ระ

ระ

ระ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๑ เขียนคำตามแบบ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ และฝึกเขียนคำตามเส้นประ

มังคุด

มังคุด	มังคุด	มังคุด
มังคุด	มังคุด	มังคุด
มังคุด	มังคุด	มังคุด

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๒ เขียนคำจากภาพ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ อ่านคำ เขียนคำตามเส้นประ แล้วฝึกคัด
เขียนคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ

มังคุด

มังคุด	มังคุด	มังคุด
มังคุด	มังคุด	มังคุด
มังคุด	มังคุด	มังคุด

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๓ เขียนประสมคำ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกเขียนคำประสมด้วยสระ -อะ มาตราแม่กง
ให้มีความหมายตรงกับภาพ เติมในช่องว่าง แล้วฝึกอ่าน

พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	คำ	เขียนคำ
ม.....	-อะ	ง.....	มังคุด	มังคุด
ม.....	-อะ	ง.....	มังคุด	คุด
ม.....	-อะ	ง.....	คุด	คุด
ม.....			คุด	คุด

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

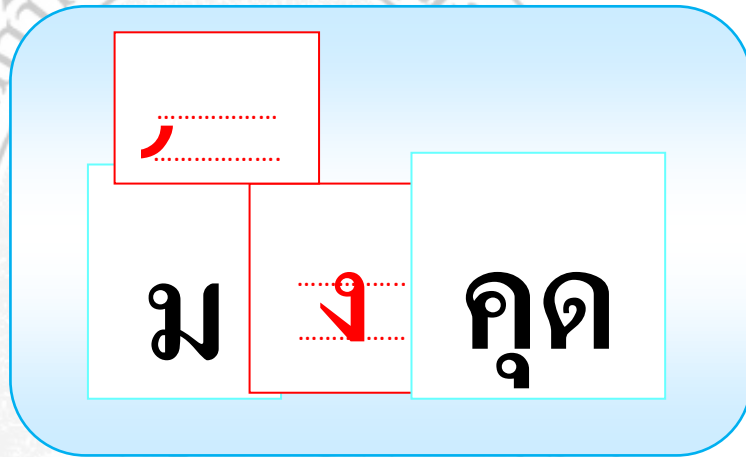
..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๔ เขียนคำให้สมบูรณ์

คำชี้แจง เติมสระและตัวสะกด ให้เป็นคำที่มีความหมาย ด้วยตัว
บรรจงสวยงาม จำนวน ๕ คำ แล้วฝึกอ่าน

ม ๓ คุด

ม ๓ คุด

ม ๓ คุด

ม ๓ คุด

ม ๓ คุด

ม ๓ คุด

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๑ เขียนคำตามแบบ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ และฝึกเขียนคำตามเส้นประ

ถังขยะ

ถังขยะ	ถังขยะ	ถังขยะ
ถังขยะ	ถังขยะ	ถังขยะ
ถังขยะ	ถังขยะ	ถังขยะ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๒ เขียนคำจากภาพ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ อ่านคำ เขียนคำตามเส้นประ แล้วฝึกคัด
เขียนคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ

ถังขยะ

ถังขยะ	ถังขยะ	ถังขยะ
ถังขยะ	มังคุด	ถังขยะ
ถังขยะ	ถังขยะ	ถังขยะ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๓ เขียนประสมคำ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกเขียนคำประสมด้วยสระ -อะ มาตราแม่กง
ให้มีความหมายตรงกัภาพ เติมในช่องว่าง แล้วฝึกอ่าน

พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	คำ	เขียนคำ
..... ถ	 -อะ	 ง	 ถังขยะ	 ถังขยะ
..... ถ	 -อะ	 ง	 ถังขยะ	 ขยะ
..... ถ	 -อะ	 ง	 ขยะ	 ขยะ
..... ถ			 ขยะ	 ขยะ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

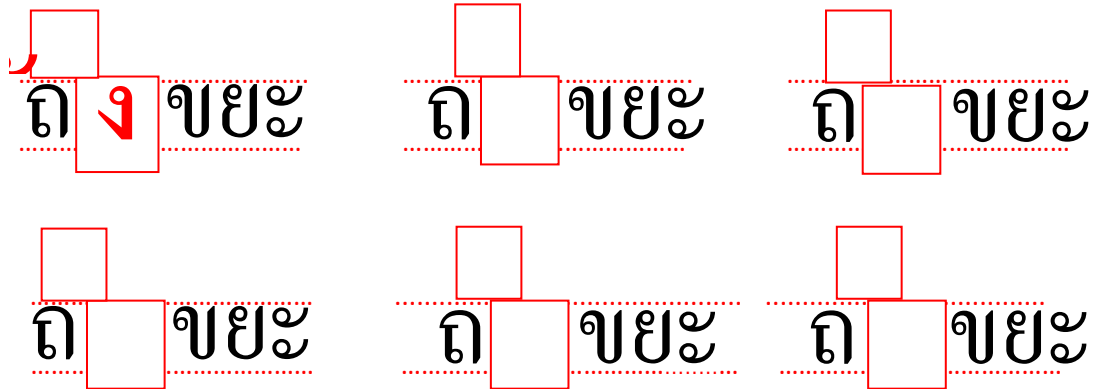
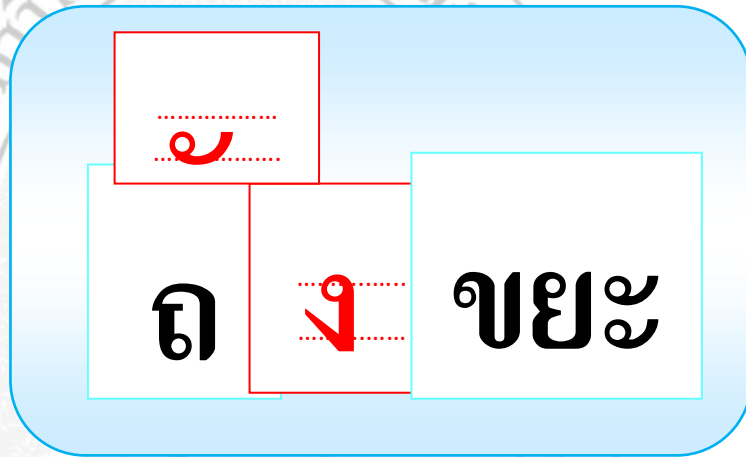
..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๔ เขียนคำให้สมบูรณ์

คำชี้แจง เติมสระและตัวสะกด ให้เป็นคำที่มีความหมาย ด้วยตัว
บรรจงสวยงาม จำนวน ๕ คำ แล้วฝึกอ่าน

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๕ เขียนคำหนูทำได้

คำชี้แจง ดูภาพ แล้วเขียนคำเติมในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงกับภาพ
และคัดคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ แล้วฝึกอ่าน

ขยะ

ขยะ

ขยะ

ขยะ

ขยะ

ขยะ

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

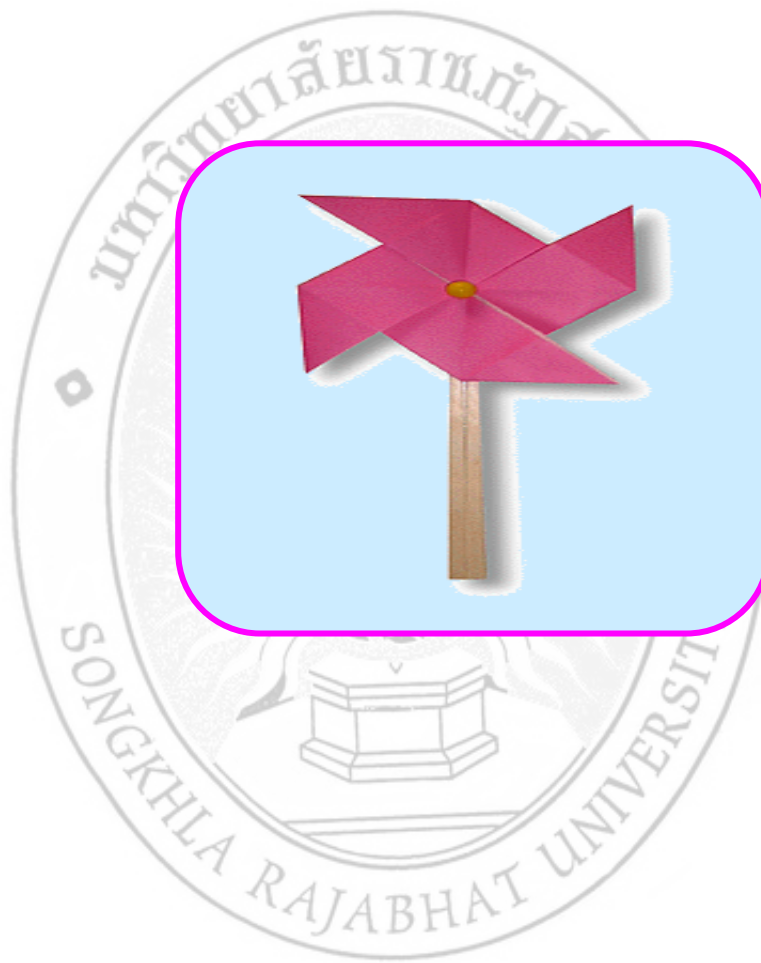
ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๑ เขียนคำตามแบบ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ และฝึกเขียนคำตามเส้นประ

กั๊ก

กั๊ก	กั๊ก	กั๊ก
กั๊ก	กั๊ก	กั๊ก
กั๊ก	กั๊ก	กั๊ก

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๒ เขียนคำจากภาพ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ อ่านคำ เขียนคำตามเส้นประ แล้วฝึกคัด
เขียนคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ

กังหัน

กั <u>ง</u> หั <u>น</u>	กั <u>ง</u> หั <u>น</u>	กั <u>ง</u> หั <u>น</u>
กั <u>ง</u> หั <u>น</u>	ม <u>ัง</u> ก <u>ุด</u>	กั <u>ง</u> หั <u>น</u>
กั <u>ง</u> หั <u>น</u>	กั <u>ง</u> หั <u>น</u>	กั <u>ง</u> หั <u>น</u>

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๓ เขียนประสมคำ

คำชี้แจง นักเรียนดูภาพ ฝึกเขียนคำประสมด้วยสระ -อะ มาตราแม่กง
ให้มีความหมายตรงกับภาพ เติมในช่องว่าง แล้วฝึกอ่าน

พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	คำ	เขียนคำ
ก.....	-อะ	ง.....	กังหัน	กังหัน
ก.....	-อะ	ง.....	กังหัน	หัน
ก.....	-อะ	ง.....	หัน	หัน
ก.....			หัน	หัน

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

☐ ผ่าน

☐ ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

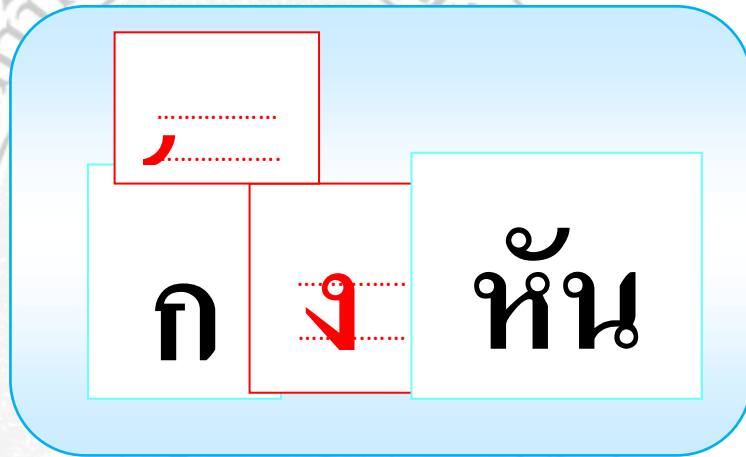
..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๔ เขียนคำให้สมบูรณ์

คำชี้แจง เติมสระและตัวสะกด ให้เป็นคำที่มีความหมาย ด้วยตัว
บรรจงสวยงาม จำนวน ๕ คำ แล้วฝึกอ่าน

ก ง หัน

ก หัน

ก หัน

ก หัน

ก หัน

ก หัน

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ชื่อ – สกุล ชั้น เลขที่

แบบฝึกที่ ๕ เขียนคำหนูทำได้

คำชี้แจง ดูภาพ แล้วเขียนคำเติมในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงกับภาพ
และคัดคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด จำนวน ๕ คำ แล้วฝึกอ่าน

หัน

หัน

หัน

หัน

หัน

หัน

ประเมินผล คะแนนเต็ม ๕ ได้ คะแนน

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ข้อเสนอแนะ

..... ลงชื่อ ผู้ประเมิน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ คำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “ระฆัง” เวลา ๑ ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ สอนวันที่ ๗ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตัวชี้วัด ท.๔.๑ ป.๑/๒, ป.๒/๒, ป.๓/๑ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

สาระสำคัญ การเขียนคำได้ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถเขียนคำว่า ระฆัง ตามแบบได้ถูกต้อง
๒. นักเรียนสามารถเติมส่วนที่หายไปของคำว่า ระฆัง ให้สมบูรณ์ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะมาตราแม่กง คำว่า ระฆัง ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “ระฆัง”

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

๑. ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “สระ อะ” และทำท่าทางประกอบเพลงตามจินตนาการ

เพลงสระ อะ

อะ อะ อะ สระ อะ นั้นมีเสียงสั้น

หนู ๆ จงหมั่นออกเสียงเป็น อะ

อะ ตามหลังพยัญชนะ (ซ้ำ)

เห็นกระทะ มะระ จะปะ

ล้วนมีสระอะ นะจ๊ะ

คำสระ อะ มีตัวสะกด

อะ(-ะ) จะกระโดดเป็น หันอากาศ (ั)

เช่น ฆะ ง ฆัง และ มัง ถัง กัง

ตัว อะ แปรผันเป็น หันอากาศ (ั)

ขั้นตอนการสอน

๑. ครูให้นักเรียนดูภาพระฆังแล้วให้นักเรียนออกเสียงตามภาพที่ดูว่า “ระฆัง” พร้อมกัน และให้ฝึกออกเสียงทีละคน ฝึกการสะกดคำด้วยปากเปล่า

๒. ครูให้ความรู้ให้นักเรียนเรื่องการเขียนสระอะ และคำที่ประสมสระอะ ทั้งไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกด อธิบายที่มาของคำให้นักเรียนเข้าใจว่า

ระ มาจากพยัญชนะ ร ประสมกับสระ -ะ เป็น ระ ออกเสียงว่า รอ – อะ – ระ

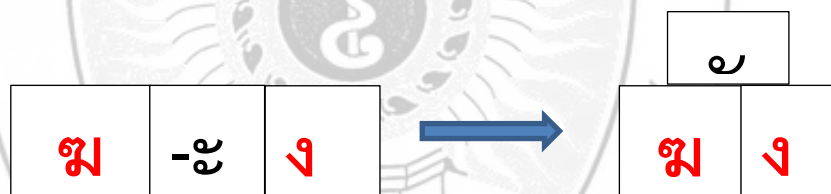
ฆัง มาจากพยัญชนะ ฆ ประสมกับสระ -ะ เป็น ฆะ ออกเสียงว่า คอ – อะ – ะ

ฆะ มีพยัญชนะ ง เป็นตัวสะกดจึงเปลี่ยนรูปสระ -ะ เป็นไม้หันอากาศ (͡) วางไว้บนพยัญชนะต้นเป็น ฆัง ออกเสียงว่า คอ – อะ – งอ – คัง (ฆัง)

ระ รวมกับ ฆัง เป็น ระฆัง อ่านว่า ระ – คัง

ระฆัง หมายถึง เครื่องใช้ตีให้เกิดเสียงดัง รูปคล้ายกระดิ่ง

๓. ครูแจกบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะ ให้นักเรียนแสดงการฝึกอ่านสะกดคำ จากแบบที่ไม่เปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) และแบบที่แสดงการเปลี่ยนรูป (-ะ) เป็นไม้หันอากาศ (͡) วางไว้บนพยัญชนะต้น ทีละคนโดยให้ฝึกด้วยตนเองหลาย ๆ ครั้งจนคล่อง แล้วจึงแสดงการอ่านและการเปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) เป็นรูปไม้หันอากาศ (͡) จากสื่อบัตรคำดังภาพจนคล่อง

๔. เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติจนคล่องแล้วจึงให้ทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ คำว่า ระฆัง จำนวน 5 แบบฝึก ขณะนักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ ครูควรให้การเสริมแรงทางบวก กระตุ้นเพื่อต้องการให้นักเรียนมีสมาธิ และมีความตั้งใจเขียนจะได้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม โดยไม่ต้องแก้ไขในภายหลัง

๕. ครูตรวจแบบฝึกทักษะการเขียนคำทันทีที่นักเรียนทำเสร็จและส่งเพื่อจะได้ทราบความก้าวหน้าของตัวเองและเกิดความภาคภูมิใจต่อผลการเรียนของตนเอง

ขั้นสรุป

ครูสรุปการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ (-ะ) เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้ายคำรูปของสระอะ(-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (͡) วางไว้บนพยัญชนะต้น แต่ขณะสะกดคำ ยังออกเสียงเป็นเสียงสระอะ ที่เขียนในรูปของ ไม้หันอากาศ (͡) เหมือนเดิม แล้วร่วมกันร้องเพลงสระอะอีกครั้ง

สิ่งเสริมแรง

ครูใช้คำชมเชย กิริยาอาการเป็นมิตรและยิ้มแย้มแจ่มใสของครู การสัมผัส เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ และคำพูดกระตุ้นการเสริมแรงให้กำลังใจ การปลอบใจ ให้เกิดความพยายาม เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมไม่สำเร็จ

สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงสระอะ
๒. บัตรภาพ, บัตรประสมคำ
๓. แบบทดสอบก่อนเรียน
๔. แบบฝึกทักษะการเขียนคำ จำนวน 5 แบบฝึก

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัด

๑. ตรวจสอบความถูกต้องของการเขียน
๒. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างเรียน

เครื่องมือ

๑. แบบสังเกตพฤติกรรม
๔. แบบบันทึกคะแนน

เกณฑ์การประเมิน

๑. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำได้เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินผลว่า “ผ่านเกณฑ์”
๒. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำไม่เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางจินตนา ชอบแต่ง)

วันที่ ๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ความเห็นของผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

บันทึกผลหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางจินตนา ขอบแต่ง)

ครู โรงเรียนบ้านควนโต

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๒ คำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “มั่งคุด” เวลา ๑ ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ สอนวันที่ ๘ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตัวชี้วัด ท.๔.๑ ป.๑/๒, ป.๒/๒, ป.๓/๑ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

สาระสำคัญ การเขียนคำได้ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถเขียนคำว่า มั่งคุด ตามแบบได้ถูกต้อง
๒. นักเรียนสามารถเติมส่วนที่หายไปของคำว่า มั่งคุด ให้สมบูรณ์ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า มั่งคุด ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “มั่งคุด”

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

๑. ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “สระ อะ” และทำท่าทางประกอบเพลงตามจินตนาการ

เพลงสระ อะ

อะ อะ อะ สระ อะ นั้นมีเสียงสั้น

หนู ๆ จงหมั่นออกเสียงเป็น อะ

อะ ตามหลังพยัญชนะ (ซ้ำ)

เห็นกระทะ มะระ จะปะ

ล้วนมีสระอะ นะจ๊ะ

คำสระ อะ มีตัวสะกด

อะ(-ะ) จะกระโดดเป็น หันอากาศ (ั)

เช่น ฆะ ง ฆัง และ มั่ง ถัง กัง

ตัว อะ แปรผันเป็น หันอากาศ (ั)

ขั้นตอนการสอน

๑. ครูให้นักเรียนดูภาพมังกุดแล้วให้นักเรียนออกเสียงตามภาพที่ดูว่า “มังกุด” พร้อมกัน และให้ฝึกออกเสียงทีละคน ฝึกการสะกดคำด้วยปากเปล่า

๒. ครูให้ความรู้นักเรียนเรื่องการเขียนสระอะ และคำที่ประสมสระอะ ทั้งไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกด อธิบายที่มาของคำให้นักเรียนเข้าใจว่า

มังก มาจากพยัญชนะ ม ประสมกับสระ -ะ เป็น มะ ออกเสียงว่า มอ – อะ – งอ – มัง

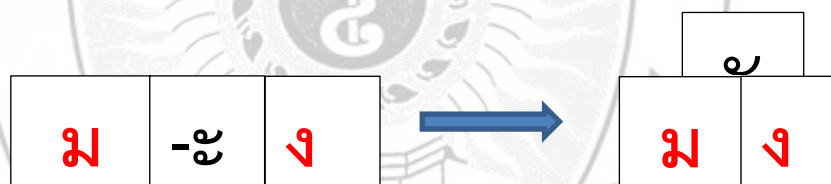
มะ มีพยัญชนะ ง เป็นตัวสะกดเปลี่ยนรูปสระ -ะ เป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น เป็น มัง ออกเสียงว่า มอ – อะ- งอ – มัง

คุด มาจากพยัญชนะ ค ประสมกับสระ ุ เป็น คุ ออกเสียงว่า คอ – อุ – คอ – คุด

มังก รวมกับ คุด เป็น มังกุด อ่านออกเสียงว่า มัง - คุด

มังกุด หมายถึง ผลไม้เป็นผลกลม เปลือกมีสีม่วง รสฝาด เนื้อในสีขาว รสหวานอร่อย

๓. ครูแจกบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะให้นักเรียนแสดงการฝึกอ่านสะกดคำ จากแบบที่ไม่เปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) และแบบที่แสดงการเปลี่ยนรูป (-ะ) เป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น ทีละคน โดยให้ฝึกด้วยตนเองหลายๆครั้งจนคล่อง แล้วจึงแสดงการอ่านและการเปลี่ยนรูปสระ อะ (-ะ) เป็นรูปไม้หันอากาศ (ั) จากสื่อบัตรคำดังกล่าวจนคล่อง

๔. เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติจนคล่องแล้วจึงให้ทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ คำว่า มังกุด จำนวน 5 แบบฝึก ขณะนักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ ครูควรให้การเสริมแรงทางบวก กระตุ้นเพื่อต้องการให้นักเรียนมีสมาธิ และมีความตั้งใจเขียนจะได้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม โดยไม่ต้องแก้ไขในภายหลัง

๕. ครูตรวจแบบฝึกทักษะการเขียนคำทันทีที่นักเรียนทำเสร็จและส่งเพื่อจะได้ทราบความก้าวหน้าของตัวเองและเกิดความภาคภูมิใจต่อผลการเรียนของตนเอง

ขั้นสรุป

ครูสรุปการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ (-ะ) เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้ายคำรูปของสระอะ(-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น แต่ขณะสะกดคำ ยังออกเสียงเป็นเสียง สระอะ ที่เขียนในรูปของ ไม้หันอากาศ (ั) เหมือนเดิม แล้วร่วมกันร้องเพลงสระอะอีกครั้ง

สิ่งเสริมแรง

ครูใช้คำชมเชย กิริยาอาการเป็นมิตรและยิ้มแย้มแจ่มใสของครู การสัมผัส เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ และคำพูดกระตุ้นการเสริมแรงให้กำลังใจ การปลอบใจ ให้เกิดความพยายาม เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมไม่สำเร็จ

สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงสระอะ
๒. บัตรภาพ, บัตรประสมคำ
๓. แบบทดสอบก่อนเรียน
๔. แบบฝึกทักษะการเขียนคำ จำนวน 5 แบบฝึก

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัด

๑. ตรวจสอบความถูกต้องของการเขียน
๒. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างเรียน

เครื่องมือ

๑. แบบสังเกตพฤติกรรม
๔. แบบบันทึกคะแนน

เกณฑ์การประเมิน

๑. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำได้เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินผลว่า “ผ่านเกณฑ์”
๒. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำไม่เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางจินตนา ชอบแต่ง)

วันที่ ๘ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ความเห็นของผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย
(.....)

ตำแหน่ง

วันที่.....เดือน พ.ศ.....

บันทึกผลหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางจินตนา ชอบแต่ง)

ครู โรงเรียนบ้านควนโศ

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ คำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “ถึงขะ” เวลา ๑ ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ สอนวันที่ ๕ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตัวชี้วัด ท.๔.๑ ป.๑/๒, ป.๒/๒, ป.๓/๑ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

สาระสำคัญ การเขียนคำได้ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถเขียนคำว่า ถึงขะ ตามแบบได้ถูกต้อง
๒. นักเรียนสามารถเติมส่วนที่หายไปของคำว่า ถึงขะ ให้สมบูรณ์ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า ถึงขะ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “ถึงขะ”

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

๑. ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “สระ อะ” และทำท่าทางประกอบเพลงตามจินตนาการ

เพลงสระ อะ

อะ อะ อะ สระ อะ นั้นมีเสียงสั้น

หนู ๆ จงหมั่นออกเสียงเป็น อะ

อะ ตามหลังพยัญชนะ (ซ้ำ)

เห็นกระทะ มะระ จะปะ

ล้วนมีสระอะ นะจ๊ะ

คำสระ อะ มีตัวสะกด

อะ(-ะ) จะกระโดดเป็น หันอากาศ (ั)

เช่น มะ ง ங และ มัง ถัง กัง

ตัว อะ แปรผันเป็น หันอากาศ (ั)

ขั้นตอนการสอน

๑. ครูให้นักเรียนดูภาพถึงขะแล้วให้นักเรียนออกเสียงตามภาพที่ดูว่า “ถึงขะ” พร้อมกัน และให้ฝึกออกเสียงทีละคน ฝึกการสะกดคำด้วยปากเปล่า

๒. ครูให้ความรู้นักเรียนเรื่องการเขียนสระอะ และคำที่ประสมสระอะ ทั้งไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกด อธิบายที่มาของคำให้นักเรียนเข้าใจว่า

ถึง มาจากพยัญชนะ ถ ประสมกับสระ -ะ เป็น ถึง ออกเสียงว่า ถอ – อะ – ถึง

ถึง มีพยัญชนะ ง เป็นตัวสะกดเปลี่ยนรูปสระ -ะ เป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น เป็น ถึง ออกเสียงว่า ถอ – อะ – งอ – ถึง

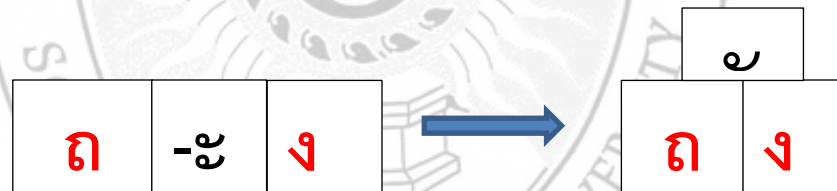
ขะ(จะ-หะ) มาจากพยัญชนะ ข,ย ประสมกับสระอะ เป็น ขะ

ขะ ออกเสียงว่า ขอ – ขอ - อะ – ขะ (จะ -หะ)

ถึง รวมกับ ขะ เป็น ถึงขะ อ่านออกเสียงว่า ถึง – ขะ – หะ

ถึงขะ หมายถึง ภาชนะ ที่สำหรับใส่ขะ

๓. ครูแจกบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะให้นักเรียนแสดงการฝึกอ่านสะกดคำ จากแบบที่ไม่เปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) และแบบที่แสดงการเปลี่ยนรูป (-ะ) เป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น ทีละคนโดยให้ฝึกด้วยตนเองหลาย ๆ ครั้งจนคล่อง แล้วจึงแสดงการอ่านและการเปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) เป็นรูปไม้หันอากาศ (ั) จากสื่อบัตรคำดังภาพจนคล่อง

๔. เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติจนคล่องแล้วจึงให้ทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ คำว่า ถึงขะ จำนวน 5 แบบฝึก ขณะนักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ ครูควรให้การเสริมแรงทางบวก กระตุ้นเพื่อต้องการให้นักเรียนมีสมาธิ และมีความตั้งใจเขียนจะได้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม โดยไม่ต้องแก้ไขในภายหลัง

๕. ครูตรวจแบบฝึกทักษะการเขียนคำทันทีที่นักเรียนทำเสร็จและส่งเพื่อจะได้ทราบความก้าวหน้าของตัวเองและเกิดความภาคภูมิใจต่อผลการเรียนของตนเอง

ขั้นสรุป

ครูสรุปการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ (-ะ) เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้ายคำรูปของสระอะ(-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น แต่ขณะสะกดคำ ยังออกเสียงเป็นเสียง สระอะ ที่เขียนในรูปของ ไม้หันอากาศ (ั) เหมือนเดิม แล้วร่วมกันร้องเพลงสระอะอีกครั้ง

สิ่งเสริมแรง

ครูใช้คำชมเชย กิริยาอาการเป็นมิตรและยิ้มแย้มแจ่มใสของครู การสัมผัส เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ และคำพูดกระตุ้นการเสริมแรงให้กำลังใจ การปลอบใจ ให้เกิดความพยายาม เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมไม่สำเร็จ

สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงสระอะ
๒. บัตรภาพ, บัตรประสมคำ
๓. แบบทดสอบก่อนเรียน
๔. แบบฝึกทักษะการเขียนคำ จำนวน 5 แบบฝึก

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัด

๑. ตรวจสอบความถูกต้องของการเขียน
๒. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างเรียน

เครื่องมือ

๑. แบบสังเกตพฤติกรรม
๔. แบบบันทึกคะแนน

เกณฑ์การประเมิน

๑. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำได้เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินผลว่า “ผ่านเกณฑ์”
๒. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำไม่เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางจินตนา ชอบแต่ง)

วันที่ ๕ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ความเห็นของผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย
(.....)

ตำแหน่ง

วันที่.....เดือน พ.ศ.....

บันทึกผลหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน
(นางจินตนา ขอบแต่ง)
ครู โรงเรียนบ้านควนโศ

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๔ คำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “กั๊กหัน” เวลา ๑ ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ สอนวันที่ ๑๐ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตัวชี้วัด ท.๔.๑ ป.๑/๒, ป.๒/๒, ป.๓/๑ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

สาระสำคัญ การเขียนคำได้ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการ

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถเขียนคำว่า กั๊กหัน ตามแบบได้ถูกต้อง
๒. นักเรียนสามารถเติมส่วนที่หายไปของคำว่า กั๊กหัน ให้สมบูรณ์ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า กั๊กหัน ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มาตราแม่กง คำว่า “กั๊กหัน”

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

๑. ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “สระ อะ” และทำท่าทางประกอบเพลงตามจินตนาการ

เพลงสระ อะ

อะ อะ อะ สระ อะ นั้นมีเสียงสั้น

หนู ๆ จงหมั่นออกเสียงเป็น อะ

อะ ตามหลังพยัญชนะ (ซ้ำ)

เห็นกระทะ มะระ จะปะ

ล้วนมีสระอะ นะจ๊ะ

คำสระ อะ มีตัวสะกด

อะ(-ะ) จะกระโดดเป็น หันอากาศ (ั)

เช่น ะมะ ง ั้ม และ มั้ม ถั้ม ถัง

ตัว อะ แปรผันเป็น หันอากาศ (ั)

ขั้นตอนการสอน

๑. ครูให้นักเรียนดูภาพกัณฑ์แล้วให้นักเรียนออกเสียงตามภาพที่ดูว่า “กัณฑ์” พร้อมกัน และให้ฝึกออกเสียงทีละคน ฝึกการสะกดคำด้วยปากเปล่า

๒. ครูให้ความรู้ให้นักเรียนเรื่องการเขียนสระอะ และคำที่ประสมสระอะ ทั้งไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกด อธิบายที่มาของคำให้นักเรียนเข้าใจว่า

กั มาจากพยัญชนะ ก ประสมกับสระ ะ เป็น กะ ออกเสียงว่า กอ –อะ – กะ

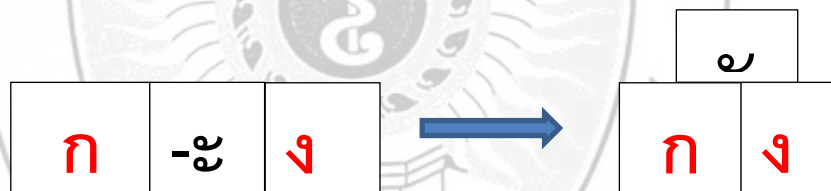
กะ มีพยัญชนะ ง เป็นตัวสะกดจึงเปลี่ยนรูปสระ -ะ เป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้นเป็น กั ออกเสียงว่า กอ –อะ – งอ – กั

หัน มาจากพยัญชนะ ห ประสมกับสระอะ มีพยัญชนะ น สะกดเป็น หัน

กั รวมกับ หัน เป็นคำ กัณฑ์ อ่านออกเสียงว่า กั – หัน

กัณฑ์ หมายถึง สิ่งประกอบด้วยใบพัดหมุนได้ด้วยกำลังลม

๓. ครูแจกบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะให้นักเรียนแสดงการฝึกอ่านสะกดคำ จากแบบที่ไม่เปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) และแบบที่แสดงการเปลี่ยนรูป (-ะ) เป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้นทีละคนโดยให้ฝึกด้วยตนเองหลาย ๆ ครั้งจนคล่อง แล้วจึงแสดงการอ่านและการเปลี่ยนรูปสระอะ (-ะ) เป็นรูปไม้หันอากาศ (ั) จากสื่อบัตรคำดังภาพจนคล่อง

๔. เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติจนคล่องแล้วจึงให้ทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ คำว่า กัณฑ์ จำนวน 5 แบบฝึก ขณะนักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำ ครูควรให้การเสริมแรงทางบวก กระตุ้นเพื่อต้องการให้นักเรียนมีสมาธิ และมีความตั้งใจเขียนจะได้เขียนได้ถูกต้องและสวยงาม โดยไม่ต้องแก้ไขในภายหลัง

๕. ครูตรวจแบบฝึกทักษะการเขียนคำทันทีที่นักเรียนทำเสร็จและส่งเพื่อจะได้ทราบความก้าวหน้าของตัวเองและเกิดความภาคภูมิใจต่อผลการเรียนของตนเอง

ขั้นสรุป

ครูสรุปการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ (-ะ) เมื่อมีตัวสะกดมาต่อท้ายคำรูปของสระอะ(-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (ั) วางไว้บนพยัญชนะต้น แต่ขณะสะกดคำ ยังออกเสียงเป็นเสียงสระอะ ที่เขียนในรูปของ ไม้หันอากาศ (ั) เหมือนเดิม แล้วร่วมกันร้องเพลงสระอะอีกครั้ง

สิ่งเสริมแรง

ครูใช้คำชมเชย กิริยาอาการเป็นมิตรและยิ้มแย้มแจ่มใสของครู การสัมผัส เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ และคำพูดกระตุ้นการเสริมแรงให้กำลังใจ การปลอบใจ ให้เกิดความพยายาม เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมไม่สำเร็จ

สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงสระอะ
๒. บัตรภาพ, บัตรประสมคำ
๓. แบบทดสอบก่อนเรียน
๔. แบบฝึกทักษะการเขียนคำ จำนวน 5 แบบฝึก

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัด

๑. ตรวจสอบความถูกต้องของการเขียน
๒. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างเรียน

เครื่องมือ

๑. แบบสังเกตพฤติกรรม
๔. แบบบันทึกคะแนน

เกณฑ์การประเมิน

๑. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำได้เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินผลว่า “ผ่านเกณฑ์”
๒. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำไม่เสร็จตามเวลาและผลงานถูกต้อง น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ตัดสินว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางจินตนา ขอบแต่ง)

วันที่ ๑๐ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ความเห็นของผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บริหาร/ ผู้ได้รับมอบหมาย
(.....)

ตำแหน่ง

วันที่.....เดือน พ.ศ.....

บันทึกผลหลังสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน
(นางจินตนา ขอบแต่ง)
ครู โรงเรียนบ้านควนโศ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ
ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

**แบบทดสอบการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ฉบับก่อนเรียน**

คำชี้แจง แบบทดสอบ มี ๒๐ ข้อ จำนวน ๒๐ คะแนน แบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้
ตอนที่ ๑. นักเรียนเขียนคำตามคำบอกของครู จำนวน ๑๐ ข้อ รวม ๑๐ คะแนน
ครูบอกคำ ๆ ละ ๓ เที้ยว นักเรียนเขียนลงในกระดาษคำตอบให้ตรงข้อ

๑ ระ	๖. รธ
๒. ช	๗ ไค
๓ ผม	๘ ทม
๔ กำ	๙ ฟ้า
๕. ฟ้า	๑๐ หัน

ข้อ – สกุล คะแนนเต็ม ๑๐ ได้คะแนน

ตอนที่ ๒. นักเรียนดูภาพแล้วเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรง
มาตรา ให้ตรงกับภาพที่กำหนด จำนวน ๑๐ ข้อรวม ๑๐ คะแนน

๑๑. เรียน	๑๖. พระ
๑๒. คุด	๑๗. แถว
๑๓. ขยะ	๑๘. ขาว
๑๔. ทอง	๑๙. หมู
๑๕. เข็ม	๒๐. เท้า

ชื่อ – สกุลคะแนนเต็ม ๑๐ ได้.....คะแนน

รวม ๒ ตอน เต็ม ๒๐ คะแนน ได้ คะแนน

**แบบทดสอบการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ฉบับก่อนเรียน สำหรับครู**

คำชี้แจง แบบทดสอบ มี ๒๐ ข้อ จำนวน ๒๐ คะแนน แบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้
ตอนที่ ๑. นักเรียนเขียนคำตามคำบอกของครู จำนวน ๑๐ ข้อ รวม ๑๐ คะแนน
 ครูบอกคำ ๆ ละ ๓ เที้ยว นักเรียนเขียนลงในกระดาษคำตอบให้ตรงข้อ

คำบอกของครู

๑. ระฆัง	๖. ขับริด
๒. ผักชี	๗. บันได
๓. ตัดผม	๘. พัดลม
๔. กำนัน	๙. ชักผ้า
๕. พับผ้า	๑๐. กังหัน

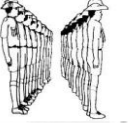
**แบบทดสอบการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ฉบับหลังเรียน**

คำชี้แจง แบบทดสอบ มี ๒๐ ข้อ จำนวน ๒๐ คะแนน แบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้
ตอนที่ ๑. นักเรียนเขียนคำตามคำบอกของครู จำนวน ๑๐ ข้อ รวม ๑๐ คะแนน
กรูบอกคำ ๆ ละ ๑ เทียว นักเรียนเขียนลงในกระดาษคำตอบให้ตรงข้อ

๑ <u>ฟ้า</u>	๖. <u>หัน</u>
๒. <u>กำ</u>	๗ <u>ชี</u>
๓ <u>รถ</u>	๘ <u>ระ</u>
๔ <u>ลม</u>	๙ <u>ผม</u>
๕. <u>ฟ้า</u>	๑๐ <u>ไค</u>

ชื่อ – สกุล คะแนนเต็ม ๑๐ ได้คะแนน

ตอนที่ ๒. นักเรียนดูภาพแล้วเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ให้ตรงกับภาพที่กำหนด จำนวน ๑๐ ข้อรวม ๑๐ คะแนน

๑๑. ทอง	๑๖. พระ
๑๒. คุด	๑๗. สับ
๑๓. ขยะ	๑๘. ขาว
๑๔. เรียน	๑๙. แถว
๑๕. เข็ม	๒๐. เท่า

ชื่อ – สกุลคะแนนเต็ม ๑๐ ได้.....คะแนน

รวม ๒ ตอน เต็ม ๒๐ คะแนน ได้ คะแนน

**แบบทดสอบการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
ฉบับหลังเรียน สำหรับครู**

คำชี้แจง แบบทดสอบ มี ๒๐ ข้อ จำนวน ๒๐ คะแนน แบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้
ตอนที่ ๑. นักเรียนเขียนคำตามคำบอกของครู จำนวน ๑๐ ข้อ รวม ๑๐ คะแนน
 ครูบอกคำ ๆ ละ ๑ เที้ยว นักเรียนเขียนลงในกระดาษคำตอบให้ตรงข้อ

คำบอกของครู

๑. ชักผ้า

๒. กำนัน

๓. ขั้วรถ

๔. พัดลม

๕. พับผ้า

๖. กิ่งหัน

๗. ผักชี

๘. ระฆัง

๙. ตัดผม

๑๐. บันได

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางจินตนา ชอบแต่ง
วัน เดือน ปีเกิด	21 เมษายน 2502
สถานที่เกิด	อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	707 หมู่ที่ 2 ตำบลพะวง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านควนโส
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอกวนเนียง จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2517	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนหารเทา อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง
พ.ศ. 2519	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.ว.ช) วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2521	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส) วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2531	การศึกษามัธยมศึกษา (กศ.บ) วิชาเอกการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา
พ.ศ. 2553	ประกาศนียบัตรบัณฑิต (ป.บัณฑิต) วิชาเอกการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2556	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา